

The background of the entire cover is a surreal, fiery sunset or sunrise. A large, bright sun is positioned in the center-left, casting a long, shimmering reflection across the water. To the left of the sun is a large, reddish-orange moon with a smaller, darker moonlet on its surface. To the right is a massive, translucent, reddish-orange sphere, possibly a planet or a very large moon, with a small, crescent-shaped moonlet floating near its top. In the distance, two dark, jagged, and spiky islands or castles float on the water, their forms reflected in the calm surface. The sky is filled with wispy, orange and red clouds.

MORGAN RICE

SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA DVANÁCTÁ

ZEMĚ OHŇŮ

Čarodějův Prsten

Morgan Rice

Země Ohňů

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Země Ohňů / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (Čarodějův Prsten)

V knize ZEMĚ OHŇŮ (ČARODĚJŮV PRSTEN – kniha č. 12), se Gwendolyn a její lidé ocitají na Hořejších ostrovech v obležení Romulových draků a milionové armády. Vše se zdá ztraceno – když tu přichází spása z nečekaného směru. Gwendolyn je odhodlána najít své dítě, které se ztratilo na moři a potom vést svůj národ vyhnanců do nového domova. Cestuje přes cizí a exotická moře, čelí nepředstavitelným nebezpečím, rebéliím i hladomoru a v mysli neustále udržuje sen o pokojném přístavu, kde konečně naleznou bezpečí. Thorgrin se v Zemi druidů setkává s matkou. Ta jej učiní silnějším než kdy dříve. S novým úkolem potom vyráží zachránit Gwendolyn, najít svého potomka a naplnit vlastní osud. Ve strhující bitvě lidí i draků jsou jeho schopnosti prověřeny až do krajních mezí. Bojuje s všemožnými monstry a dává přitom v sázku vlastní život, aby zachránil ostatní. To vše jej vede k dalšímu zdokonalení se na cestě hrdiny, kterým se od samého počátku má stát. Na Jižních ostrovech zatím Erec umírá a Alistair, jež byla obviněna z pokusu o jeho vraždu, musí vynaložit všechnu svou moc i důvtip, aby zachránila svého milovaného a zároveň sama sebe očistila. Vypuknutí občanské války o nástupnictví na jižním trůně však zabránit nedokáže a tak se s Erecem ocitají uprostřed další velké bouře a jejich životy znovu visí na vlásku. Romulus nadále pokračuje ve svých snahách definitivně zničit Gwendolyn, Thorgrina a všechno, co z Prstenu ještě zbývá, avšak měsíční lhůta se už blíží ke konci a jeho moc tak bude ještě důkladně prověřena. Mezitím povstává v Severní provincii Impéria nový hrdina: Darius. Patnáctiletý válečník, který je odhodlán jednou provždy rozmetat otrocký řád jenž v jeho zemi panuje, a vést lidi do povstání proti trůnu. Jenže Severní provincie je kontrolována Volusií, osmnáctiletou panovnicí, známou svou neodolatelnou krásou – ale také neobyčejnou barbarskou krutostí. Podaří se Gwen a jejímu lidu překonat všechna nebezpečí? Bude Guwayne nalezen? Nebo Romulus nakonec rozdrtí Prsten na prach? Přežije Erec? Stihne se Thor včas vrátit aby vše napravil? Díky promyšlenému budování fantasy světa a charakteristikám postav je ZEMĚ OHŇŮ epickým příběhem o přátelství a lásce, rivalitě a spolupráci, o rytířích a dracích, intrikách a politických machinacích, o

dospívání, o zlomených srdcích, o podvodu, ambicích a zradě. To vše je zasazeno do důkladně promyšleného fiktivního fantasy světa. Je to příběh o cti a odvaze, o osudu a předurčení, a také o magii. Je to fantasy, jež nás přivede do světa, na který už potom nikdy nezapomeneme, a které osloví čtenáře obou pohlaví a každého věku.

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

KAPITOLA PRVNÍ	12
KAPITOLA DRUHÁ	15
KAPITOLA TŘETÍ	17
KAPITOLA ČTVRTÁ	23
KAPITOLA PÁTÁ	24
KAPITOLA ŠESTÁ	27
KAPITOLA SEDMÁ	32
KAPITOLA OSMÁ	36
Конец ознакомительного фрагмента.	37

ZEMĚ OHŇŮ

(SÁGA ČARODĚJŮV PRSTEN – KNIHA DVANÁCTÁ)

MORGAN RICE

(PŘELOŽIL TOMÁŠ SLAVÍK)

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující prozatím 11 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller, skládající se zatím ze dvou knih; a také zbrusu nové epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezdávejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

“ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.”

--Books and Movie Reviews, Roberto Mattos

“Zajímavá epická fantasy.”

—Kirkus Reviews

“Máme zde začátek něčeho pozoruhodného.”

--San Francisco Book Review

“Je to nabitě akcí .... Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.”

--Publishers Weekly

“Oduševnělá fantasy ....Jedná se o pouhý začátek toho, co se slibuje stát epickou ságou pro mladé čtenáře.”

--Midwest Book Review

Knihy od Morgan Rice

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č.1)

VZESTUP STATEČNÝCH (Kniha č.2)

OTĚŽE CTI (Kniha č.3)

ZROZENÍ UDATNOSTI (Kniha č.4)

ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č.5)

NOC STATEČNÝCH (Kniha č.6)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č.1)

POCHOD KRÁLŮ (Kniha č.2)

OSUD DRAKŮ (Kniha č.3)

POKŘÍK CTI (Kniha č.4)
SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č.5)
ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č.6)
OBŘAD MEČŮ (Kniha č.7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č.8)
NEBE KOUZEL (Kniha č.9)
MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č.10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č.11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č.12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č.13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č.14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č.15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č.16)
DAR BITVY (Kniha č.17)

TRILOGIE PŘEŽITÍ
ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č.1)
ARÉNA DVĚ (Kniha č.2)
UPÍŘÍ ŽURNÁLY
PROMĚNĚNÁ (Kniha č.1)
MILOVANÁ (Kniha č.2)
ZRAZENÁ (Kniha č.3)
PŘEDURČENA (Kniha č.4)
ŽÁDANÁ (Kniha č.5)
ZASNOUBENÁ (Kniha č.6)
ZASLÍBENÁ (Kniha č.7)
NALEZENÁ (Kniha č.8)
VZKŘÍŠENÁ (Kniha č.9)
TOUŽÍCÍ (Kniha č.10)
PROKLETÁ (Kniha č.11)

KINGS AND SORCERERS

THE SORCERER'S RING

THE SURVIVAL TRILOGY

the vampire journals

Poslechněte si sérii ČARODĚJŮV PRSTEN ve formátu audio knihy!
Copyright © 2014 Morgan Rice

Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi.

Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a pořiďte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit.

Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

OBSAH

KAPITOLA PRVNÍ
KAPITOLA DRUHÁ
KAPITOLA TŘETÍ
KAPITOLA ČTVRTÁ
KAPITOLA PÁTÁ
KAPITOLA ŠESTÁ
KAPITOLA SEDMÁ
KAPITOLA OSMÁ
KAPITOLA DEVÁTÁ
KAPITOLA DESÁTÁ
KAPITOLA JEDENÁCTÁ
KAPITOLA DVANÁCTÁ
KAPITOLA TŘINÁCTÁ
KAPITOLA ČTRNÁCTÁ
KAPITOLA PATNÁCTÁ
KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ
KAPITOLA SEDMNÁCTÁ
KAPITOLA OSMNÁCTÁ
KAPITOLA DEVATENÁCTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ
KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ
KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

[KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ](#)
[KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ](#)
[KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ](#)

“takto obracím k vám záda svá:

I jinde ještě svět.”

--William Shakespeare

Coriolanus

(překlad František Doucha, 1896)

KAPITOLA PRVNÍ

Gwendolyn stála na pobřeží Horních ostrovů a zírala na oceán. S hrůzou sledovala, jak se přivalila mlha a pomalu začala pohlcovat její dítě. Cítila, jak se jí láme srdce vedví, když viděla Guwayna odplouvajícího dál a dál. Pomalu se jí ztrácel z dohledu, mizel v mlze. Proud ho nesl bůhví kam a s každým uplynulým okamžikem se dostával dál mimo Gwenin dosah.

Gwendolyn kanuly po tváři slzy, zatímco sledovala moře. Nedokázala se odtrhnout, připadala si úplně znecitlivělá. Ztratila pojem o místě i o čase, nevnímala vlastní tělo. Jedna její část zemřela, když sledovala osobu, kterou milovala na světě nejvíc ze všeho, jak mizí pryč nesená mořským proudem. Jako by její část zůstala v loďce s ním.

Gwen se nenáviděla za to, co právě udělala. Současně ale věděla, že to byla jediná věc, která mohla její dítě zachránit. Slyšela už řev a vřiskání draků na horizontu za ní a věděla, že už brzy bude celý ostrov pohlcen plameny. A nic na světě je už nemůže zachránit. Ani Argon, který byl ve svém nehybném, bezmocném stavu. Ani Thorgrin, který byl někde na druhém konci světa v Zemi druidů. Ani Alistair nebo Erec, kteří byli na jiném konci světa, na Jižních ostrovech. A ani Kendrick nebo Stříbrní či jiní stateční muži, kteří tu sice byli, ale nikdo z nich se nemohl postavit drakovi. Magie, to bylo to, co potřebovali – a také to byla jediná věc, které se jim nedostávalo.

Se štěstím se jim podařilo uniknout z Prstenu a teď, jak věděla, je osud dostihl. Už nemělo přijít žádné skrývání, žádné utíkání. Byl čas čelit smrti tváří v tvář. Smrti, která je právě po dlouhém pronásledování dostihla.

Gwendolyn se obrátila a zahleděla se na protější obzor. Už z této dálky viděla černou masu draků blížící se jejím směrem. Měla málo času. Nechtěla zemřít o samotě tady na pobřeží. Chtěla zemřít se svými lidmi, chtěla zemřít při jejich ochraně.

Gwen se obrátila a naposledy se podívala na moře. Doufala, že ještě naposledy Guwayna zahlédne.

Ale nic neviděla. Guwayne teď byl někde daleko. Někde za horizontem, plující do světa, který ona nikdy nepozná.

Prosím, Bože, modlila se Gwen se zavřenýma očima. Zůstaň s ním. Vezmi si můj život výměnou za ten jeho. Udělám cokoli. Zachovej Guwayna v bezpečí. Dovol mi, ať ho můžu ještě jednou sevřít v náručí. Prosím tě, prosím.

Gwendolyn otevřela oči. Doufala, že uvidí nějaké znamení. Možná duhu na nebi nebo cokoli jiného.

Obzor ale zůstával prázdný. Nebylo na něm nic než černé převalující se mraky. Jako by se celý vesmír bouřil proti tomu, co právě udělala.

Vzlykající Gwen se obrátila zády k oceánu, zády k tomu, co zůstalo z jejího života, a rozběhla se pryč. Každým krokem se blížila k místu, kde měla společně se svými lidmi zemřít.

*

Gwen stála na horních hradbách Tirovy pevnosti obklopená tucty svých lidí, mezi kterými byli i její bratři Kendrick, Reece a Godfrey. Také její bratranec Matus a sestřenice Stara. Byl tam i Steffen, Aberthol, Srog, Brandt, Atme a celá Legie. Všichni tiše a se zachmuřenými pohledy sledovali oblohu. Všichni věděli, co se na ně žene.

Naslouchali vzdálenému řevu, který otřásal zemí, a přesto mohli jen bezmocně čekat a sledovat, jak za ně Ralibar bojuje jejich válku. Samotářský statečný drak, který ze sebe vydával vše. Odrážel nápor nepřátelských draků. Gwen prudce bušilo srdce, když viděla, jak udatně a nebojácně bojuje. Jeden drak proti několika tuctům, a přesto se nestáhl. Ralibar chrlil oheň na nepřátele, používal proti nim svoje ohromné pařáty a svými ostrými zuby jim rval hrdla. Nebyl jen větší než ostatní. Byl také rychlejší. Sledovat ho v boji byla opravdu divoká podívaná.

Když ho Gwen viděla, jak tvrdě bojuje, dovolila si zadoufat, že by Ralibar možná skutečně mohl draky porazit. Sledovala ho, jak se přesně ve chvíli, kdy na něj tři draci současně vychrlili oheň, vrhl dolů a útočící draci tak dalece minuli. Ralibar pak vyrazil kupředu a vrazil pařáty do hrudi jednoho z nich. Využil setrvačnosti a tlačil svého nepřítele přímo dolů k hladině oceánu.

Zatímco klesali, několik draků vychrlilo oheň směrem k Ralibarovu hřbetu a Gwen zděšeně sledovala, jak se Ralibar i s druhým drakem mění v ohnivou kouli padající na hladinu. Druhý drak se sice bránil, ale Ralibar využil svojí váhu a nutil ho dál klesat. Během chvíle narazili na vodní hladinu.

V tu chvíli se ozval hlasitý syčivý zvuk a vyvalila se ohromná oblaka mlhy. Voda uhasila oheň. Gwen s napětím sledovala, co se bude dít dál. Doufala, že Ralibar bude v pořádku. A o chvíli později se skutečně Ralibar objevil nad hladinou. Sám. Za okamžik se vynořil i druhý drak. Ten ale jen volně plul na hladině a houpal se na vlnách. Byl mrtvý.

Ralibar bez zaváhání vystřelil z vody přímo k tuctům draků mířících na něj. Všichni zuřivě otvírali zubaté tlamy. Ralibar se ale nenechal zaskočit. Vystrčil pařáty, zaklonil se, rozevřel křídla a zachytil dva útočníky. Pak se prudce otočil a srazil je do moře.

Držel je pod hladinou a v tu chvíli mu zezadu zaútočil tucet draků na nekrytý hřbet. Celá skupina se zřítila do moře a vzala Ralibara s sebou. I když bojoval statečně, měli nepřátelé příliš velkou převahu. Ralibar se svíjel a bojoval, ale přesto ho tucet zuřivě vřeštících draků stahovalo stále hlouběji pod vodu.

Gwen těžce polkla. Pohled na osamoceně bojujícího Ralibara jí lámal srdce. Byl tak sám a ona si přála, aby mu mohla alespoň nějak pomoci. Přejížděla pohledem po vodní hladině a čekala, doufala, že se vynoří, že se objeví alespoň nějaký náznak, že Ralibar stále žije.

K jejímu zděšení se to ale nestalo.

Ostatní draci se vynořili a vylétli zpět k obloze. Přeskupili se a obrátili pohledy na Horní ostrovy. Zdálo se, že hledí přímo na Gwendolyn. Pak děsivě zařvali a roztáhli křídla.

Gwen pukalo srdce. Její drahý přítel Ralibar, jejich poslední naděje, jejich poslední záchrana, byl mrtvý.

Gwen se obrátila na své muže, kteří ji šokovaně sledovali. Všichni věděli, co teď neodvratně přijde: nezastavitelná vlna zkázy.

Gwen cítila, jak na ni padá všechna tíha světa. Otevřela ústa, ale slova se jí zadržela v krku.

„Zvoňte na poplach,“ řekla konečně chraptivým hlasem. „Naříd'te našim lidem, aby se ukryli. Každý, kdo není v podzemí, se tam musí okamžitě přemístit. Do jeskyní, do sklepů, kamkoli – hlavně pod zem. Naříd'te jim to – okamžitě!“

„Zvoňte na poplach!“ vykřikl Steffen, když doběhl k okraji hradeb a naklonil se nad nádvoří. Během chvilky zněly všude zvony. Stovky Gweniných lidí, přeživších z Prstenu, teď spěchaly do úkrytů. Mířily k jeskyním na okraji města nebo ke sklepům a úkrytům v podzemí. Všichni se připravovali na příchod neodvratné ohnivé vlny, která mířila přímo na ně.

„Má královno,“ řekl Srog a obrátil se ke Gwen, „možná bychom se mohli skrýt tady v pevnosti. Konec konců, je přeci postavená z kamene.“

Gwen vědoucně zavrtěla hlavou.

„Ty nerozumíš dračímu hněvu,“ řekla. „Nic nad zemí není v bezpečí. Nic.“

„Ale má paní, možná by to v pevnosti bylo přeci jen bezpečnější,“ trval na svém Srog. „Odolává zubu času už dlouho. Stěny jsou stopu silné. Nebyla bys raději tady než někde pod zemí?“

Gwen zavrtěla hlavou. Ozvalo se zařvání, a když pohlédla na horizont, viděla blížící se draky. S hrůzou sledovala, jak stěna dračího ohně v dálce zasahuje její flotilu kotvící v jižním přístavu. Sledovala, jak její cenné lodě, její cesta pryč z ostrova, krásné lodě, jejichž stavba trvala celá desetiletí, se mění v popel a trosky. Uvědomila si, jaké štěstí bylo, že to předvídala a ukryla několik lodí na opačné straně ostrova. Byla ovšem otázka, jestli sami přežijí, aby je mohli využít.

„Není čas se dohadovat. Všichni odsud okamžitě odejdou. Za mnou.“

Pak vyrazila dolů po točitém schodišti. Sbíhala ho tak rychle, jak jen mohla. Ostatní ji v závěsu následovali. Gwen chtěla podvědomě stisknout Guwayna. Bodlo ji u srdce, když si uvědomila, že je pryč. Připadala si, jako by jí při sbíhání schodů chyběla část jí samotné. Zatímco brala schody po dvou, slyšela za sebou rychlé kroky ostatních. Všichni se chtěli dostat do bezpečí. Gwen slyšela vzdálené řvaní draků. Zdálo se jí ale, že se ozývají stále blíž, že už se třesou i zdi, a modlila se, aby byl Guwayne v bezpečí.

Gwen vyrazila z hradu a společně s ostatními utíkala přes nádvoří. Všichni běželi ke vstupu do žaláře, který ale už byl dávno bez vězňů. Několik jejích vojáků čekalo před ocelovými dveřmi, za kterými už byly schody vedoucí dolů pod zem. Než do nich ale vkročili, Gwen zastavila a obrátila se k ostatním.

Uviděla několik lidí stále zmateně pobíhajících po nádvoří, křičících hrůzou – nevěděli, kam mají jít.

„Pojďte sem!“ vykřikla. „Pojďte do podzemí! Vy všichni!“

Gwen ustoupila stranou, aby se ujistila, že se všichni dostanou do bezpečí. Jeden po druhém kolem ní probíhali a sestupovali po kamenných schodech dolů do temnoty.

Poslední lidé, kteří se zastavili po jejím boku, byli její bratři – Kendrick, Reece a Godfrey – a její věrný druh Steffen. Všech pět pak společně zkoumavě pohlédlo na nebe, když se ozvalo další zařvání, které roztřásllo zemi.

Hejno draků teď bylo tak blízko, že je Gwen zřetelně viděla. Byli ve vzdálenosti jen několika set metrů. Ohromná křídla zatemňovala slunce, draci byli nabuzení a ve tvářích se jim zračila zuřivost. Široce rozevírali zubaté čelisti, jako by čekali, že jimi už brzy někoho roztrhají. Gwen připadalo, že jsou jejich zuby větší, než je ona sama.

Tak, pomyslela si Gwendolyn, takhle vypadá smrt.

Gwen se ještě naposledy rozhlédla a viděla, že stovky lidí se skrývají ve svých domovech nad zemí a odmítají se jít schovat pod zem.

„Řekla jsem jim, ať jdou do podzemí!“ vykřikla Gwen.

„Někteří naši lidé poslechli,“ odušil smutně Kendrick a zavrtěl hlavou, „ale mnoho jich neposlechlo.“

Gwen zesmutněla. Věděla, co se stane s lidmi, kteří zůstali nad zemí. Proč jen byli její lidé vždy tak umínění?

A pak se to stalo – první vlna dračího ohně se snesla z nebe. Dost daleko na to, aby je nepopálila, ale dost blízko na to, aby Gwen cítila, jak ji žár hřeje na tvářích. Zhrozeně poslouchala první děsivé výkřiky přicházející ze vzdálenější strany nádvoří. Od lidí, kteří se rozhodli čekat ve svých domovech nebo v Tirově pevnosti. Pevnost, ještě před chvílí tak nedobytná a pevná, teď byla rozpálená do ruda. Zevnitř šlehal plameny a vypadalo to, jako by celá stavba byla z čistého ohně. Kameny rudě zářily a Gwen jen ztěžka polkla. Věděla, že kdyby se pokusili zůstat v pevnosti, byli by teď už všichni mrtví.

Ostatní neměli takové štěstí: křičeli v plamenech, někteří dokonce ještě běhali po ulicích, než se definitivně zhroutili na zem. Vzduchem se začal šířit odporný zápach hořícího masa.

„Má paní,“ řekl Steffen, „musíme jít dolů. Hned!“

Gwen se nedokázala přimět k pohybu, i když věděla, že Steffen má pravdu. Nechala tedy ostatní, aby ji vedli. Doslova ji odtáhli skrz bránu a dolů po schodech do temnoty. To vše těsně před tím, než se k nim přivalila další ohnivá vlna. Ocelové dveře se za nimi zavřely jen okamžik před tím, než se přihnali draci. Ozvěna zabouchnutých dveří zněla podzemím a Gwen se zdálo, jako by se za něčím zabouchly dveře i v jejím srdci.

KAPITOLA DRUHÁ

Alistair klečela u Erecova těla a vzlykala. Pevně ho svírala v náruči, svatební šaty pokryté jeho krví. Zatímco ho svírala, celý svět se kolem ní točil. Cítila, jak z něj vyprchává život. Celé tělo měl poseté bodnými ranami, nařikal a Alistair podle tepu jeho srdce poznala, že pomalu umírá.

„NE!“ zanaříkala Alistair zoufale. Držela ho v náruči a houpavými pohyby jako by ho utěšovala. Cítila, jak jí puká srdce, jako by sama umírala. Muž, kterého si měla vzít a který k ní ještě před chvílí vzhlížel s naprostou láskou a oddaností, teď ležel v jejím náruči téměř bez života. Nedokázala to pochopit. Nečekal smrtelný výpad, byl tak pohlcen láskou a radostí, že nečekal zradu. Byla to všechno její vina. Jen kvůli jejímu hloupému nápadu, protože ho požádala, aby zavřel oči, když přicházela v nových šatech. Alistair se topila ve vlastní vině. Jako by to všechno byla její chyba.

„Alistair,“ vydechl Erec.

Shlédla na něj a viděla, že má oči zpola otevřené. Viděla, jak mu postupně matní, jak ho postupně opouští životní síla.

„Chci, abys věděla, že to není tvoje chyba,“ zašeptal. „A taky chci, abys věděla, jak moc tě miluji.“

Alistair vzlykla, přitiskla si ho k hrudi a cítila, jak jeho tělo chladne. Když to udělala, něco uvnitř v ní se zlomilo. Něco, co cítilo všechnu tu nespravedlnost, něco, co rozhodně odmítalo dopustit, aby Erec zemřel.

Alistair náhle ucítila známý mravenčivý pocit. Jako by ji v konečcích prstů popichoval tisíc jehliček. Cítila, jak jí celé tělo od hlavy až k patě zalévá vlna horka. Zmocnila se jí podivná síla, něco silného a starobylého. Něco, čemu nedokázala porozumět. Zmocnilo se jí to silněji než jakýkoli jiný příval moci, který kdy v životě pocítila. Jako by do jejího těla vstoupil nějaký cizí duch. Cítila, jak ji pálí dlaně a pak celé ruce. Podvědomě je natáhla a položila jednu dlaň Erecovi na čelo a druhou na jeho hrud'

Alistair ponechala dlaně na místě a cítila z nich stále větší horkost. Zavřela oči a myslí jí začaly prolétat různé výjevy. Viděla Ereca, jak opouští Jižní ostrovy. Byl tak hrdý, tak vznešený a vyplouval na ohromné lodi. Pak ho viděla, jak vstupuje do Legie, přidává se ke Stříbrným. Bojuje na turnaji a stává se šampionem. Poráží nepřátele a brání Prsten. Viděla ho, jak sedí na koni, záda perfektně rovná, v lesklé zbroji – vzor vznešenosti a odvahy. Věděla, že ho nemůže nechat zemřít. Svět si nemohl dovolit, aby o Ereca přišel.

Alistairiny ruce pálily stále víc a když otevřela oči, uviděla, že Erecovi pomalu klesají víčka. Také viděla, že jí z dlaní vyzařuje bílé světlo a pomalu Ereca zahaluje. Viděla, jak do něj proniká a jak ho obklopuje bílá aura. Sledovala, jak se jeho rány, ze kterých prýštila krev, zacelují.

Erec otevřel oči. Zářilo z nich bílé světlo a Alistair cítila, jak se něco v Erecovi mění. Jeho tělo, ještě před chvílí tak chladné, se začalo pomalu zahřívat. Cítila, že se do něj vrací jeho životní síla.

Erec na ni pohlédl se směsicí údivu a překvapení. V tu chvíli Alistair ucítila, že zásoby jejích sil jsou vyčerpané. Její vlastní životní síla zeslábla. Většinu jí předala Erecovi.

Ten pak zavřel oči a upadl do hlubokého spánku. Její ruce náhle zchladly, a když zkontrolovala Erecův tep, cítila, že se vrátil do normálního stavu.

Alistair vydechla úlevou, věděla, že se jí podařilo ho zachránit. Ruce se jí třáslы vyčerpáním. Nová zkušenost ji unavila, ale zároveň se cítila povzneseně.

Díky, Bože, pomyslela si a sklonila se k Erecovi. Položila si tvář na jeho hrud' a objala ho. V očích se jí zaleskly slzy, tentokrát to ale byly slzy radosti. Děkuji ti, že jsi mi nevzal mého manžela.

Alistair přestala plakat, vzhledla a přehlédla celou scénérii. Viděla Bowyerův meč ležící na kamenné podlaze. Čepel i jílec byly pokryté krví. Nenáviděla Bowyera tak hluboce, že to nedokázala skrývat. Byla odhodlaná Ereca pomstít.

Alistair sama ještě celá od Erecovy krve, sebrala zakrvácený meč, pozvedla ho a začala si ho prohlížet. Chtěla ho odhodit pryč, chtěla vidět, jak se zařinčením skončí na opačné straně místnosti – když tu se náhle prudce otevřely dveře.

Alistair se obrátila, v rukou stále svírala zakrvácený meč a uviděla, jak se do místnosti vřítela Erecova rodina. Spolu s ní přispěchal tucet vojáků. Když se dostali blíž, jejich poplašený výraz se změnil ve výraz hrůzy – spatřili na zemi v bezvědomí ležícího Erecu.

„Co jsi to udělala?“ vykřikla Dauphine.

Alistair se na ni nechápavě podívala.

„Já?“ zeptala se. „Já jsem neudělala nic.“

Dauphine se zamračila a přistoupila blíž.

„Vážně nic?“ pronesla. „Jen jsi zabila našeho nejlepšího a největšího krále!“

Alistair na ni s hrůzou hleděla. Uvědomila si, že se na ni všichni dívají, jako by byla vražedkyně.

Sklopila zrak a spatřila meč ve svých rukách, spatřila krvavé skvrny na svých dlaních a své zakrvácené šaty. Došlo jí, že si všichni myslí, že na Erecu zaútočila ona.

„Já jsem ho nepobodala!“ protestovala Alistair.

„Ne?“ zeptala se Dauphine obviňujícím hlasem. „Takže ten meč se ve tvých rukách objevil nějakým kouzlem?“

Alistair se rozhlédla po místnosti. Ostatní kolem ní vytvořili kruh.

„Udělal to někdo jiný. Muž, který vyzval Erecu v poli, v bitvě: Bowyer.“

Ostatní se na sebe nevěřicně podívali.

„Tak takhle to tedy bylo?“ oponovala Dauphine. „A kde je tedy ten muž?“ zeptala se a také se rozhlédla po místnosti.

Alistair po něm nikde neviděla ani stopy a uvědomila si, že si všichni myslí, že je lhářka.

„Utekl,“ řekla. „Po tom, co Erecu pobodal.“

„A jak se jeho zakrvácený meč dostal tobě do rukou?“ pokračovala v obviněních Dauphine.

Alistair se s hrůzou zadívala na krvavý meč, který svírala v rukách, a s odporem ho zahodila. Meč se zařinčením dopadl na zem.

„Ale proč bych já chtěla zabít svého nastávajícího manžela?“ zeptala se.

„Jsi čarodějka,“ pronesla Dauphine a teď už stála přímo proti Alistair. „Tvému druhu se nedá věřit. Ach, bratříčku!“ vykřikla Dauphine a vrhla se na kolena k Erecovu boku. Dostala se tak mezi Alistair a Erecu, kterého teď pevně objímala.

„Co ti to jen provedli?“ zanaříkala Dauphine mezi vzlyky.

„Ale já jsem nevinná!“ vykřikla Alistair.

Dauphine se k ní obrátila s výrazem nejhlubší nenávisti. Pak pohlédla na vojáky.

„Odved'te ji do žaláře!“ přikázala jim.

Alistair ucítila, jak ji zezadu zachytávají cizí ruce, jak jí smýkají sem a tam. Byla úplně vyčerpaná. Neměla sílu se bránit a tak jí strážé bez problémů spoutaly ruce za zády a začaly ji táhnout pryč. Alistair bylo téměř jedno, co se s ní stane – ale když ji táhli pryč, nedokázala unést myšlenku, že ji oddělí od Erecu. Ne teď, když ji potřeboval ze všeho nejvíc. Uzdravení, které mu poskytl, bylo pouze dočasné. Věděla, že Erec bude potřebovat další dávku, a pokud mu ji Alistair neposkytne, bude vše ztraceno a Erec stejně zemře.

„NE!“ vykřikla. „Nechte mě být!“

Její křik se ale nesetkal s odezvou. Táhli ji pryč, ruce spoutané za zády, jako by byla jen jedním z mnoha obyčejných vězňů.

KAPITOLA TŘETÍ

Thor si musel rukama zastínit oči, světlo vycházející z otevírajících se zlatých dveří vedoucích do hradu jeho matky bylo tak intenzivní, že ho téměř oslepilo. Ze dveří směrem k němu vyšla postava. Každým kouskem těla cítil, že je to žena. Že je to jeho matka. Thorovo srdce se rozbušilo, když ji uviděl. Ruce měla svěšené volně podél těla a dívala se na něj.

Světlo se začalo pomalu vytrácet, stačilo to k tomu, aby mohl Thor dát ruce dolů a pohlédnout na ženu. Byla to chvíle, na kterou čekal celý život. Okamžik, který ho pronásledoval ve snech. Nemohl tomu uvěřit. Byla to opravdu ona. Jeho matka. Uvnitř hradu posazeného na samém vrcholu skaliska. Thor otevřel oči dokořán a poprvé na ni pořádně pohlédl. Stála jen několik stop od něj a opětovala jeho pohled. Poprvé v životě spatřil její tvář.

Thorovi se zatajil dech, když pohlédl na tu nejkrásnější ženu, kterou kdy v životě viděl. Vypadala, jako by stála mimo čas. Zároveň stará i mladá, její pleť byla téměř průsvitná, její tvář zářila. Mile se na něj usmála. Všiml si, že její blond vlasy jí sahají až k pasu. Všiml si jejích velkých, průsvitně šedých očí, jejích perfektně tvarovaných lícních kostí a čelisti, která měla stejný tvar jako jeho vlastní. To, co Thora při pohledu na ni překvapilo nejvíc, bylo to, že v její tváři viděl mnoho vlastních rysů – křivku její brady, její rty, šed' jejích očí, dokonce i její hrdé čelo. Jistým způsobem to bylo jako dívat se na sebe sama. Její pohled také nápadně připomínal pohled Alistair.

Thorova matka byla oblečená do bílé hedvábné róby a pláště, kápi měla staženou. Stála jako prostá žena s rukama svěšenýma podél těla, nezdobila se žádnými šperky, kůži měla hladkou a jemnou jako kůži dítěte. Thor dokázal cítit energii, která z ní vyzařovala. Intenzivnější, než jakou kdy cítil. Jako by cítil samotné slunce. Stál a nechával se tou energií zaplavovat. Cítil vlny lásky, které k němu od ní proudily. Nikdy dřív necítil tak bezpodmínečnou lásku a přijetí. Připadal si, že sem patří.

Když tam před ní stál, konečně si připadal, jako by byl kompletní. Jako by na světě bylo vše v nejlepším pořádku.

„Thorgrine, synu,“ řekla.

Byl to ten nejkrásnější hlas, který kdy slyšel. Měkce se odrážel od prastarých kamenných zdí hradu. Zněl, jako by pocházel ze samotných nebes. Thor jen překvapeně stál a nevěděl co dělat nebo co říct. Bylo to skutečné? Na chvílku uvažoval, jestli nejde jen o další přelud Země druidů. Jestli nejde jen o další sen, nebo jestli si s ním nezahrávala jeho mysl. Na možnost obejmout matku čekal celou tu dobu, kterou si pamatoval. Udělal krok kupředu odhodlaný zjistit, jestli jde jen o přelud nebo o skutečnost.

Thor se natáhl, aby ji obejmul, ale zároveň se obával, aby neobjímal jen prázdný vzduch. Jen iluzi. Pak ale ucítil, že je skutečná, že v objetí svírá skutečnou osobu. A cítil, že ona ho také objala. Byl to pro něj ten nejúžasnější a nejlepší pocit na světě.

Pevně ho objala a Thor se cítil nevýslovně šťastný z toho, že je skutečná. Že to vše bylo skutečné. Že měl matku, která skutečně existovala, že tu byla s ním, z masa a kostí, v zemi plné iluzí a přeludů – a že se o něj skutečně zajímala.

Po dlouhé chvíli se pustili a Thor na ni pohlédl se slzami v očích. Viděl, že i jí se v očích lesknou slzy.

„Synu, jsem na tebe tak hrdá,“ řekla.

Jen na ni hleděl a nebyl schopný promluvit, došla mu slova.

„Dorazil jsi na konec svojí cesty,“ dodala. „Jsi hoden být tu. Stal ses mužem, o kterém jsem vždy věděla, že se jím staneš.“

Thor na ni hleděl a pečlivě si ji prohlížel. Stále žasl nad tím, že skutečně existuje. Nevěděl pořádně co říct. Celý svůj život pro ni měl tolik otázek, že teď, když před ní skutečně stál, si nedokázal žádnou vybavit. Ani nevěděl, kde by měl začít.

„Pojď se mnou,“ řekla a obrátila se, „ukážu ti tohle místo – místo, kde ses narodil.“

Usmála se a natáhla ruku. Thor ji sevřel ve své dlani.

Šli bok po boku do hradu, jeho matka ho vedla. Vyzařovalo z ní světlo, odráželo se od zdí a Thor to vše sledoval s úžasem. Bylo to to nejzářivější místo, na kterém kdy byl. Zdi byly vytvořeny ze zářivého zlata, všechno se třpytilo, vše bylo perfektní, téměř nereálné. Připadal si, jako by vstoupil do magického hradu v oblacích.

Prošli dlouhou chodbou s vysokými klenutými stropy ozářenou světlem, které se odráželo od všeho, co měli. Thor sklonil hlavu a zjistil, že podlaha je pokrytá diamanty, broušenými a jiskřícími miliony pablesků.

„Proč jsi mě opustila?“ zeptal se náhle Thor.

Byla to první slova, která jí řekl a i jeho samotného překvapila. Ze všech věcí, na které se jí chtěl zeptat, vyhrkl z nějakého důvodu zrovna tohle. Cítil se kvůli tomu v rozpacích, zastyděl se za sebe, že ho nenapadlo říct něco milejšího. Nechtěl znít nevrle.

Ale úsměv jeho matky se ani nezachvěl. Stále šla po jeho boku a hleděla na něj pohledem čisté lásky. Vyzařovala z ní taková láska a přijetí, že Thor cítil, že ho neodsoudí za nic, co by ještě mohl říct.

„Máš právo se na mě zlobit,“ řekla. „Musím tě požádat o odpuštění. Ty a tvoje sestra pro mě znamená víc než cokoli jiného na světě. Chtěla jsem vás vychovat tady – ale nemohla jsem. Protože jste oba výjimeční. Oba dva jste výjimeční.“

Zahuli do další chodby, kde Thorova matka zastavila a obrátila se k němu.

„Nejsi jen druid, Thorgrine. Nejsi jen válečník. Jsi největší válečník, který kdy byl nebo kdy bude. A stejně tak i největší druid. Tvůj osud je výjimečný – tvůj život bude větší, mnohem větší než je tohle místo. Je to život a osud, který budeš sdílet se zbytkem světa. To je důvod, proč jsem ti dala svobodu. Musela jsem tě nechat jít, aby ses stal mužem, kterým teď jsi. Abys získal zkušenosti, které jsi musel získat, aby ses stal takovým válečníkem, jakým máš být.“

Zhluboka se nadechla.

„Jak vidíš, Thorgrine, není to odloučení a privilegia, které dělají válečníka válečníkem, ale odříkání a strádání, utrpení a bolest. Utrpení hlavně. Ničilo mě, když jsem musela sledovat, jak trpíš, a přesto jsem věděla, že utrpení je přesně to, co potřebuješ nejvíc, aby ses stal mužem, kterým ses stal. Rozumíš tomu, Thorgrine?“

Thor skutečně poprvé v životě rozuměl. Poprvé mu všechno dávalo smysl. Vzpomněl na všechno utrpení, které ho v životě potkalo: na to jak vyrůstal bez matky, jak zůstával ve stínu svých bratrů, jak ho otec nenáviděl. V malé vesnici, která ho dusila, kde ho všichni vnímali jako naprostou niku. Jeho výchova se skládala z dlouhého řetězce ponižování.

Teď ale začínal chápat, že to všechno potřeboval. Že všechno to soužení a utrpení muselo být.

„Všechno tvoje strádání, tvoje nezávislost, tvůj boj za vlastní cestu,“ dodala jeho matka, „byl můj dar tobě. Byl to dar, který ti pomohl, aby ses stal silnějším.“

Dar, pomyslel si Thor. Nikdy o tom takhle neuvažoval. V té době to vše vypadalo jako věc ze všeho nejméně podobná daru – a přesto teď, při pohledu zpět, věděl, že to skutečně dar byl. Když ta slova pronesla, uvědomil si, že měla pravdu. Všechny nepříjemnosti jeho života, výzvy, kterým čelil – to vše byl dar, který mu pomohl stát se tím, čím byl nyní.

Pak se jeho matka obrátila a společně pokračovali bok po boku na cestě hradem. Thorovou myslí vířil milion otázek, které jí chtěl položit.

„Nezdáš se mi?“ zeptal se Thor.

Znovu se cítil trapně za to, jak hloupě se ptá, a znovu položil otázku, o které nepředpokládal, že by ji položil. Cítil ale nezměrnou touhu zjistit pravdu.

„Je tohle místo skutečné?“ pokračoval Thor. „Nebo je to vše jen iluze, pouhá hříčka mojí vlastní představivosti, jako zbytek téhle země?“

Matka se na něj usmála.

„Jsem stejně skutečná, jako jsi ty,“ odpověděla.

Thor přikývl, její odpověď ho uklidnila.

„Máš pravdu, že Země druidů je země iluzí, kouzelná země promítající se do tvé mysli,“ dodala. „Jsem opravdu skutečná – ale současně jsem jako ty – druid. Druidové nejsou tolik spojení s fyzickými místy jako lidé. Což znamená, že jedna moje část žije tady a další část žije jinde. Proto jsem vždy s tebou, i když mě nemůžeš vidět. Druidi jsou současně všude a nikde. Na rozdíl od ostatních jsme ve dvou světech.“

„Jako Argon,“ odpověděl Thor, když si vzpomněl na Argonův nepřítomný pohled, který se mu občas objevil na tváři a pak zase zmizel, jako by byl Argon současně všude a přítom nikde.

Přikývla.

„Ano,“ odpověděla. „Přesně jako můj bratr.“

Thor šokovaně vydechl.

„Tvůj bratr?“ zopakoval.

Souhlasně přikývla.

„Argon je tvůj strýc,“ řekla. „Hodně mu na tobě záleží. Vždycky mu na tobě záleželo. A na Alistair také.“

Thor musel chvíli přemýšlet, zaskočilo ho to.

„Pro mě je to ale jiné,“ řekl Thor. „Necítím věci jako ty. Cítím se mnohem víc vázaný k fyzickým místům, než jsi ty. Nedokážu cestovat do ostatních světů stejně volně jako Argon.“

„To proto, že jsi napůl člověk,“ odpověděla.

Thor nad tím uvažoval.

„Teď jsem ale tady, v tomto hradě, doma,“ řekl. „Je to můj domov nebo ne?“

„Ano, je,“ odpověděla. „Je to tvůj skutečný domov. Stejně jako každý jiný domov, který na světě máš. Přesto druidi nejsou tolik náchylní nazývat místa svými domovy.“

„Takže pokud bych tu chtěl zůstat, kdybych tu chtěl žít, mohl bych?“ zeptal se Thor.

Jeho matka zavrtěla hlavou.

„Ne,“ odpověděla. „Protože tvůj čas tady, v Zemi druidů, je omezený. Tvůj příchod sem byl předurčen – ale Zemi druidů můžeš navštívit jen jednou. Když odejdeš, nemůžeš se už vrátit. Toto místo, tento hrad, všechno co tu vidíš a znáš, místo z tvých snů, které jsi vídal tolik let, to vše zmizí. Jako řeka, do které nejde vstoupit dvakrát.“

„A ty?“ zeptal se Thor s obavami.

Jeho matka lehce zavrtěla hlavou.

„Ani mě už neuvidíš. Ne takhle. Ale i tak s tebou stále budu.“

Thora to pomyšlení rmoutilo.

„Tomu nerozumím,“ řekl Thor. „Konečně jsem tě našel. Konečně jsem našel tohle místo, svůj domov. A teď mi chceš říct, že je to jen pro jednou?“

Jeho matka si povzdechla.

„Válečníkův domov je venku ve světě,“ řekla. „Je tvojí povinností být venku, pomáhat ostatním, chránit ostatní – a být stále lepším a lepším válečníkem. Stále je prostor se zlepšovat. Válečníkům není souzeno zůstat na jednom místě. Obzvlášť ne válečníkům s tak velkým osudem, jako je ten tvůj. V životě se setkáš s nejrůznějšími skvělými věcmi: skvělými hrady, skvělými městy, skvělými lidmi. Nesmíš ale na ničem lpět. Život je jako velký proud a musíš ho nechat, aby tě nesl tam, kam tě má zanést.“

Thor sraštil čelo a snažil se všechno pochopit. Bylo toho na něj příliš naráz.

„Vždycky jsem si myslel, že až tě najdu, bude to konec mojí největší výpravy.“

Usmála se na něj.

„Takový už je život,“ odpověděla. „Jsou pro nás připraveny velké výpravy nebo si je sami určujeme a snažíme se na nich uspět. Nikdy si opravdu nepředstavujeme, že bychom mohli dojít do cíle a přesto to nějakým způsobem dokážeme. Jakmile to zvládneme a dosáhneme cíle,

myslíme si, že tím naše životy končí. Naše životy jsou ale jen spoustou začátků. Zdolání jednoho vrcholu je samo o sobě ohromný úspěch, ale zároveň vede k dalšímu, většímu vrcholu. Úspěšné dokončení jedné výpravy ti umožňuje vyrazit na další, ještě větší výpravu.“

Thor na ni překvapeně hleděl.

„Přesně tak,“ odpověděla, když si přečetla jeho myšlenky. „To, že jsi mě našel, znamená, že vyrazíš na další, ještě důležitější výpravu.“

„Jaké další výpravy a úkoly na mě můžou čekat?“ zeptal se Thor. „Co může být důležitějšího než to, že jsem tě našel?“

Usmála se na něj a v jejích očích se dalo vyčíst, kolik toho ví.

„Nedokážeš si ani představit, kolik úkolů před tebou ještě leží,“ řekla. „Někteří lidé se narodí a čeká na ně pouze jeden úkol. Na některé nečeká nic. Ale ty – Thorgrine – ses narodil s osudem dvanácti úkolů.“

„Dvanácti?“ zopakoval Thor ohromeně.

Souhlasně přikývla.

„Meč Osudu byl jeden. Zvládl jsi ho ohromně. Najít mě byl další. Zatím jsi splnil dva z nich. Zbývá ti jich ještě deset. Deset ještě větších než tyto dva.“

„Deset dalších?“ zeptal se. „Ještě větších? Jak je to možné?“

„Ukážu ti to,“ řekla, objala ho kolem ramen a vedla ho dál chodbou. Prošli zářivými safírovými dveřmi a vešli do místnosti celé ze zeleně zářících safírů.

Thorova matka ho provedla kolem celé místnosti k velkému klenutému oknu z křišťálu. Thor stál po jejím boku, natáhl ruku a položil dlaň na křišťál. Cítil, že to musí udělat. Když to udělal, okenní tabule se pomalu otevřely.

Thor vyhlédl ven a spatřil oceán, široké panorama pokryté oslepujícím oparem a mlhou. Od všeho se odráželo bílé světlo a vypadalo to, jako by byli na vrcholu samotných nebes.

„Pohlédni ven,“ řekla mu. „A pověz mi, co vidíš.“

Thor znovu vyhlédl a nejprve neviděl nic než oceán bílého oparu. Brzy se ale opar projasnil a oceán pozvolna mizel. Před očima se mu začaly míhat obrazy.

Nejprve spatřil Thor svého syna, Guwayna, plujícího na malé loďce na otevřeném moři.

Srdce se mu panicky rozbušilo.

„Guwayne,“ řekl. „Je to pravda?“

„Dokonce i teď je ztracený na moři,“ řekla. „Potřebuje tě. Najít ho bude jeden z největších úkolů tvého života.“

Když Thor sledoval, jak Guwayne odplouvá, cítil nutkání okamžitě odejít, vyrazit k moři a hledat ho.

„Musím jít za ním – okamžitě!“

Matka mu položila ruku na zápěstí, aby ho uklidnila.

„Podívej se, co ještě máš spatřit,“ řekla.

Thor znovu vyhlédl ven a uviděl Gwendolyn a její lidi. Choulili se na kamenitém ostrově a třásli se před blížící se skupinou draků snášejících se z nebe. Viděl ohnivou stěnu, hořící těla a lidi křičící v agonii.

Naléhavě se mu rozbušilo srdce.

„Gwendolyn,“ vykřikl Thor. „Musím jít za ní.“

Jeho matka přikývla.

„Potřebuje tě, Thorgrine. Všichni tě potřebují – a také potřebují nový domov.“

Jak Thor dál hleděl z okna, viděl, jak se země mění a viděl celý Prsten. Zničený, černý. Romulova milionová armáda pokrývala každou jeho píd’.

„Prsten,“ vyslovil s hrůzou. „Už neexistuje.“

Thor cítil spalující touhu vyběhnout ven a všechny je okamžitě zachránit.

Matka se rozhodla zavřít okno. Thor se k ní obrátil čelem.

„Tohle jsou některé z úkolů, které na tebe ještě čekají,“ řekla. „Tvoje dítě tě potřebuje. Gwendolyn tě potřebuje. Tvoji lidé tě potřebují - a co víc, musíš se připravit na den, kdy se staneš králem.“

Thor překvapeně vykulil oči.

„Já? Král?“

Jeho matka přikývla na souhlas.

„Je to tvůj osud, Thorgrine. Jsi poslední nadějí. Ty se musíš stát králem druidů.“

„Králem druidů?“ zeptal se a snažil se vše pochopit. „Ale... nerozumím tomu. Myslel jsem, že v Zemi druidů jsem teď.“

„Druidi už tu nežijí,“ vysvětlovala jeho matka. „Jsme národem v exilu. Druidi žijí ve vzdáleném království, na vzdáleném konci Impéria, a jsou ve velkém nebezpečí. Tvůj osud je stát se jejich králem. Potřebují tě a ty potřebuješ je. Vaše společné síly budou nezbytné k tomu, abyste bojovali s největší známou silou. S hrozbou mnohem větší, než jsou draci.“

Thor na ni zamyšleně hleděl.

„Jsem zmatený, matko,“ přiznal.

„To proto, že tvůj výcvik ještě neskončil. Dostal ses hodně daleko, ale ještě nejsi ani zdaleka na úrovni, které musíš dosáhnout, aby ses stal velkým válečníkem. Setkáš se s novými mocnými učiteli, kteří tě povedou na tvé cestě. Učiteli, kteří tě posunou na úroveň vyšší, než si dokážeš představit. Zatím ještě nemůžeš vidět válečníka, kterým se staneš.“

„A budeš je potřebovat. Všechny výcvik, který ti jsou schopni poskytnout“ pokračovala. „Budeš čelit ohromným říším, královstvím větším, než jsi kdy viděl. Střetneš se s divokými tyrany, vedle kterých bude Andronicus vypadat jako nevinný beránek.“

Matka si ho prohlížela zkoumavým pohledem plným moudrosti a soucitu.

„Život je vždy větší, než si představuješ, Thorgrine,“ pokračovala. „Vždy je větší. Prsten je ve tvých očích ohromným královstvím. Středem světa. Ale ve srovnání se zbytkem světa je to jen malé království. V Impériu je to jen zrno prachu. Thorgrine, existují světy daleko přesahující tvoje nejdívočejší představy. Větší než všechno, co jsi kdy viděl. Ještě jsi ani nezačal žít.“ Odmělčela se. „A budeš potřebovat tohle.“

Thor ucítil něco na zápěstí, a když pohlédl dolů, viděl, jak mu matka připnula náramek. Byl několik palců široký a kryl polovinu jeho předloktí. Zářil zlatem a v jeho středu byl jeden černý diamant. Byla to ta nejkrásnější a nejmocnější věc, kterou kdy viděl. Cítil, že do něj z náramku proudí povzbuzující síla.

„Dokud ho budeš nosit,“ řekla, „žádný muž zrozený z ženy ti nedokáže ublížit.“

Thor na ni znovu pohlédl a myslí mu proběhly obrazy, které viděl za křišťálovým oknem, a znovu pocítil nutkání vyrazit za Guwaynem a Gwendolyn, oba je zachránit, zachránit i všechny ostatní.

Jedna jeho část ale nechtěla odejít. Tohle bylo místo z jeho snů. Místo, na které se nebude moct nikdy vrátit. A nechtěl opustit svoji matku.

Prohlížel si náramek a cítil, jako jeho síla roste. Zdálo se mu, jako by u sebe měl kousek své matky.

„Je tohle důvod, proč jsme se museli setkat?“ zeptal se Thor. „Abych ho mohl dostat?“

Přikývla.

„A co je ještě důležitější,“ dodala, „abys dostal moji lásku. Jako válečník ses musel naučit nenávidět. Ale stejně důležité je, aby ses naučil milovat. Láska je silnější z těchto dvou sil. Nenávist může člověka zabít. Ale láska ho dokáže znovu postavit na nohy. A uzdravit někoho je náročnější, než někoho zabít. Musíš poznat nenávist, ale také musíš poznat lásku – a musíš vědět, kdy použít kterou z těchto sil. Nemusíš se jen naučit milovat, ale co je důležitější, musíš umět lásku přijímat. Stejně jako potřebujeme jídlo, potřebujeme i lásku. Musíš vědět, jak moc tě miluji. Jak moc

tě přijímám takového, jaký jsi. Jak moc jsem na tebe hrdá. Musíš vědět, že jsem vždy s tebou. A také musíš vědět, že se znovu setkáme. Mezitím dovol mojí lásce, aby tě provázela. A co je nejdůležitější, dovol sám sobě se milovat a přijmi se takový, jaký jsi.“

Thorova matka pak udělala krok kupředu a objala ho. On ji také objal. Thorovi bylo její objetí příjemné. Bylo mu příjemné vědět, že má matku. Skutečnou matku. Když ji objímal, cítil, jak ho prostupuje její láska, a cítil se díky tomu lépe – jako znovuzrozený. Připravený postavit se čemukoli.

Thor se zaklonil a pohlédl jí do očí. Byly to jeho oči, šedivé a zářivé.

Položila mu obě ruce na hlavu, sklonila se k němu a políbila ho na čelo. Thor zavřel oči. Nechtěl, aby tento moment skončil.

Náhle ucítil chladný vítr na pažích a uslyšel zvuk tříštících se vln. Cítil vlhkost mořského vzduchu. Otevřel oči a překvapeně se rozhlédl.

Šokovalo ho, když zjistil, že jeho matka je pryč. Hrad byl pryč. Skalisko bylo pryč. Když se rozhlédl, viděl, že stojí na pláži, šarlatové pláži, která ležela na okraji Země druidů. Nějakým způsobem se dostal ze Země druidů ven. A všechno bylo pryč.

Jeho matka zmizela.

Thor pohlédl na zápěstí, na svůj nový zlatý náramek s černým diamantem v jeho středu, a připadal si jako nový člověk. Cítil, jako by v něm byla část jeho matky. Cítil její lásku a připadal si, jako by si dokázal podrobit celý svět. Cítil se silnější než kdy dřív a byl připravený postavit se v bitvě jakémukoli nepříteli, jen aby zachránil svoji ženu a své dítě.

Zaslechl bručivý zvuk, a když se ohlédl, spatřil Mycoples. Potěšilo ho to. Seděla nedaleko a pomalu roztahovala křídla. Zavrňela a pomalu se k němu přibližovala. Thor cítil, že i ona je připravená.

Když se k němu přiblížila, Thor si překvapeně všiml, že pod ní na plážovém písku něco leží. Něco co bylo až dosud ukryté pod jejím tělem. Bylo to bílé, velké a oblé. Když se podíval pečlivěji, uvědomil si, že je to vejce.

Dračí vejce.

Mycoples pohlédla na Thora a Thor šokovaně pohlédl na ni. Mycoples se smutně podívala zpět na vejce, nechtěla ho opustit, ale věděla, že bude muset. Thor s úžasem sledoval vejce a přemýšlel, jaký potomek může vzejít ze spojení Mycoples a Ralibara. Myslel si, že to bude největší drak, kterého kdy lidstvo potkalo.

Thor nasedl na Mycoples, oba se obrátili a naposledy pohlédli na Zemi druidů, záhadnou zemi, která Thorgrina přivítala po svém a pak ho vyplivla ven. Bylo to místo, které Thora zároveň děsilo a které zároveň nedokázal pořádně pochopit.

Thor se obrátil a pohlédl na širý oceán, který se před nimi rozprostíral.

„Je čas bojovat,“ nařídil Thor dunivým hlasem. Zaznívalo v něm sebevědomí muže, válečníka, budoucího krále.

Mycoples zavřeštěla, roztáhla ohromná křídla a oba se vznesli vysoko do vzduchu. Vyletěli nad oceán, daleko od tohoto světa, mířili zpět ke Guwaynovi, ke Gwendolyn, za Romulem a jeho draky. Letěli vybojovat bitvu Thorova života.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Romulus stál na přídi své lodi, první v celé flotile, a s uspokojením sledoval horizont. Následovaly ho tisíce imperiálních lodí a vysoko ve vzduchu se vznášelo jeho hejno draků. Zatímco bojovali s Ralibarem, jejich křik naplňoval vzduch. Romulus je sledoval a pevně přitom svíral zábradlí. Jeho dlouhé nehty se přitom zarývaly hluboko do dřeva. Pozoroval, jak jeho bestie útočí na Ralibara a srážejí ho do moře znovu a znovu. Draci se ho snažili udržet pod hladinou.

Romulus vykřikl radostí a sevřel zábradlí tak silně, až prasklo, když viděl, že jeho draci vítězně vyletěli z moře, ale Ralibar se nikde neobjevil. Pozvedl ruce do výšky, naklonil se kupředu a cítil, jak mu dlaně hoří mocí.

„Kupředu, draci moji,“ zašeptal a oči mu zářily. „Kupředu.“

Jakmile ta slova zamumlal, obrátili se jeho draci a pohlédli na Horní ostrovy. Pak vyrazili kupředu, vřeštěli a máchali křídly. Romulus cítil, že je ovládá. Připadal si nepřemožitelný, připadal si, že může ovládat cokoli v celém vesmíru. Konec konců, stále byl jeho měsíc. Jeho moc už brzy zmizí, ale prozatím ho nic na světě nemohlo zastavit.

Romulovi zaplály oči nadšením, když sledoval, jak jeho draci míří k Horním ostrovům. Když viděl v dálce utíkající ženy a děti, které se snažily dostat z dračího dohledu. S uspokojením sledoval, jak se dračí oheň rozlévá po povrchu, a jak lidé hoří zaživa. Jak se celý ostrov mění v jednu obrovskou kouli zkázy. Vychutnával si ten pohled. Stejně tak, jako si vychutnával zničení Prstenu.

Gwendolyn se před ním podařilo uprchnout – ale tentokrát už nemá kam jít. Konečně vlastní rukou zničí všechny MacGily. Konečně už nebude žádný kout světa, který by mu nebyl podřízen.

Romulus se ohlédl a přes rameno sledoval tisíce svých lodí. Svoji nezměrnou flotilu pokrývající celý horizont. Zhluboka se nadechl a zaklonil se. Nastavil tvář nebesům, rozpažil s dlaněmi obrácenými vzhůru a ze všech sil zařval. Zařval svůj vítězný pokřik.

KAPITOLA PÁTÁ

Gwendolyn stála v prostorném kamenném sklepe, choulila se společně s tucty svých lidí a poslouchala, jak se země nahoře chvěje a hoří. Při každém zvuku se otřásla. Země se občas chvěla tak silně, že se některým lidem podlamovala kolena, a někteří dokonce upadli. Za všechno mohli draci, kteří si venku pohazovali ohromnými kusy kamenů, jako by to byly jen malé hračky. Zvuk dopadajících balvanů se nesl nekonečnou ozvěnou až ke Gweniným uším. Znělo to, jako by nastal konec světa.

I pod zemí bylo horko stále silnější – draci chrlili oheň přímo na ocelové dveře. Znovu a znovu, jako by věděli, že se za nimi skrývá množství lidí. Ocel naštěstí plameny zastavila, ale dovnitř pronikal černý kouř, který všem znesnadňoval dýchání a způsoboval záchvaty kašle.

Ozval se děsivý zvuk kamene narážejícího do oceli a Gwen viděla, jak se ocelové dveře nahoře prohýbají a třesou. Draci je téměř vyrazili. Očividně věděli, že se dole ukrývají uprchlíci, a snažili se ze všech sil dostat dovnitř.

„Jak dlouho brána vydrží?“ zeptala se Gwen Matus stojícího poblíž.

„To nevím,“ odpověděl Matus. „Otec vybudoval tohle podzemí tak, aby odolalo útoku nepřátelského vojska – ne dračímu útoku. Nemyslím si, že by vydržela moc dlouho.“

Gwendolyn cítila, jak se k ní pomalu blíží smrt. V místnosti bylo stále větší horko, jako by nebyli v podzemí, ale stáli přímo na spálené zemi. Kvůli kouři bylo vidět stále hůř a podlaha se třásla, jak si nad nimi draci pohazovali obrovskými balvany. Při každém nárazu jim ze stropu padaly na hlavy malé kousky kamení a prach.

Gwen si prohlížela vyděšené obličeje všech lidí kolem. Nemohla si pomoci a musela uvažovat, jestli se všichni ústupem do podzemí neodsoudili k pomalé a bolestivé smrti. Přemýšlela, jestli lidé, kteří nahoře zemřeli v podstatě okamžitě, nakonec neměli štěstí.

Náhle nastalo ticho, draci zřejmě odletěli jinam. Gwen to překvapilo a uvažovala, kam asi zmizeli. Pak se ale ozvalo ohromné dunění kamenů a země se zachvěla tak silně, že všichni kolem popadali. Rachot se ozýval z dálky a následovaly ho dva záchvěvy jako po nějaké lavině.

„Tirova pevnost,“ řekl Kendrick, který došel ke Gwendolyn. „Museli ji zničit.“

Gwen vzhlédla ke stropu a uvědomila si, že měl asi pravdu. Co jiného by mohlo vyvolat takovou lavinu suti? Draci očividně zuřili a měli v úmyslu zničit všechno na ostrově do poslední maličkosti. Věděla, že je jen otázka času, než vrazí i k nim do sklepení.

V nastalém tichu Gwen šokoval zvuk dětského pláče, který prořál vzduch. Připadalo jí, že se jí ten zvuk zabodl přímo do srdce. Nemohla si pomoci, okamžitě pomyslela na Guwayna a když se pláč ozval znovu – někde na povrchu za dveřmi a byl stále hlasitější – jedna její část se ji snažila přesvědčit, že je to skutečně Guwayne. Že ji k sobě volá. Samozřejmě věděla, že to není možné, její syn byl venku na moři, daleko odsud. A přesto hluboko v srdci toužila, aby to byl on.

„Moje dítě!“ vykřikla Gwen. „Je tam nahoře. Musím ho zachránit!“

Gwen se rozběhla ke schodům, když tu náhle ucítila, jak se jí chopily silné ruce.

Ohlédla se a viděla, že ji drží její bratr, Reece.

„Má paní,“ řekl. „Guwayne je daleko odsud. Nahoře pláče jiné dítě.“

Gwen si přála, aby neměl pravdu.

„Pořád je to dítě,“ řekla. „A je tam nahoře úplně samo. Nemůžu ho nechat zemřít.“

„Pokud tam nahoru půjdeš,“ řekl Kendrick, udělal krok kupředu a zakuckal se sazemi, „budeme za tebou muset zavřít dveře a ty tam zůstaneš úplně sama. Zemřeš tam.“

Gwen nedokázala jasně myslet. Všechno, na co se soustředila, bylo jen dítě, které bylo úplně samo tam nahoře, a na to, že ho musí zachránit. Ať to stojí, co to stojí.

Gwen se vyprostila z Reecova sevření a běžela ke schodům. Brala je po třech a než ji stihl kdokoli zastavit, odstranila kovovou tyč, která dveře blokovala. Pak se předklonila a zapřela se dlaněmi do dveří, aby je otevřela.

Okamžitě vykřikla bolestí, protože kov byl tak horký, že jí popálil dlaně. Gwen rychle stáhla ruce, skryla dlaně do rukávů a neohroženě se znovu zapřela do dveří. Podařilo se jí je otevřít.

Když se konečně dostala na denní světlo, divoce se rozkašlala. Ze sklepa za ní se vyvalil černý kouř. Gwen klopýtala po nerovném povrchu a mžourala do světla. Rukou si zastínila oči a šokovaně sledovala následky ničivé vlny, která se přehnala kolem. Všechno, co ještě před krátkou dobou stálo a zdálo se jako pevná konstrukce, bylo teď zničeno, srovnáno se zemí v hromádách žhnoucích a kouřících trosek.

Dětský pláč se ozval znovu. Tady na povrchu byl hlasitější. Gwen se rozhlížela a čekala, až se černý kouř trochu rozptýlí. Po chvilce si všimla dítěte zabaleného v přikrývce, které leželo na zemi na vzdálenější straně nádvoří. Poblíž leželi jeho rodiče, mrtví, upálení zaživa. Dítěti se nějakým zázrakem podařilo přežít. Gwendolyn si s hrůzou uvědomila, že ho matka možná zaštitila před plameny vlastním tělem.

Náhle se vedle ní objevil Kendrick, Reece, Godfrey a Steffen.

„Má paní, musíš se okamžitě vrátit dolů!“ žádal ji Steffen. „Tady nahoře zemřeš!“

„To dítě,“ řekla Gwen. „Musím ho zachránit.“

„Nemůžeš,“ přesvědčoval ji Godfrey. „Živá se nevrátíš!“

Gwen to bylo jedno. V mysli se soustředila na jedinou věc a všechno, co ji zajímalo, všechno, na co se dokázala soustředit, bylo to dítě. Vytěsnila zbytek světa a věděla, že stejně tak, jako potřebovala dýchat, potřebovala zachránit to maličké.

Ostatní se jí snažili zastavit, ale Gwen se nedala. Setřásla jejich ruce a vyrazila k dítěti.

Běžela ze všech sil, srdce jí prudce bušilo v hrudi a kolem ní se míhaly hromady trosek, mračna dusivého, černého dýmu a plameny. Hustý černý kouř fungoval i jako clona. Díky němu ji draci zatím nespatriili. Přeběhla přes nádvoří skrz černá mračna – před sebou viděla jen malé dítě a slyšela jen jeho pláč.

Běžela ze všech sil, až jí plíce téměř praskaly, dokud se k němu konečně nedostala. Sklonila se k němu a vzala ho do náručí. Okamžitě si prohlédla jeho obličej – jedna její část doufala, že uvidí Guwayna.

Zamrzelo ji, když zjistila, že to není on. Bylo to děvče. Holčička měla velké, krásné modré oči plné slz z toho, jak brečela. Třásla se a svírala ručky. I přesto ale Gwen cítila radost, že drží v náruči dítě. Zdálo se jí, jako by to nějakým způsobem vyplňovalo prázdnotu vzniklou tím, že Guwayne byl daleko. A už teď dokázala z krátkého pohledu do dětských očí poznat, že bude krásné.

Mračna kouře se rozptýlila a Gwendolyn si uvědomila, že je nekrytá na vzdáleném konci nádvoří i s naříkajícím dítětem. Vzhledla k nebi a viděla, že necelých sto metrů od ní se ve vzduchu vznáší tucet rozzuřených draků. Všichni obrátili pohledy k ní. Bylo vidět, že mají radost z nové oběti. Očividně se chystali ji zabít.

Draci vylétli vzhůru, zamávali ohromnými křídly, která z takové blízkosti vypadala ještě větší, a vyrazili ke Gwendolyn. Ta se připravovala na nejhorší. Pevně sevřela dítě v náruči a věděla, že se nestihne včas dostat zpět.

Náhle se ozval zvuk tasených mečů, a když se Gwen ohlédla, viděla, že Steffen i její bratři Reece, Kendrick a Godfrey stojí po jejím boku. Dokonce i Atme, Brand a všichni členové Legie vyšli ze sklepení, tasili meče a připravili si štíty. Všichni spěchali, aby ji ochránili. Vytvořili kolem ní kruh a drželi štíty zvednuté směrem k nebi. Všichni byli připravení pro ni zemřít. Gwen jejich odvaha současně povzbudila i hluboce dojala.

Draci se začali snášet přímo k nim, rozevírali ohromné čelisti a všichni se připravovali na nevyhnutelnou smršť plamenů, která by je měla zabít. Gwen zavřela oči a viděla otce, viděla všechny, kteří byli v jejím životě důležití, ale už odešli. Připravovala se na setkání s nimi.

Náhle se ozvalo děsivé zavřeštění a Gwen se zachvěla. Předpokládala, že to je první dračí útok.

Pak si ale uvědomila, že to bylo jiné zavřeštění. Takové, které poznávala. Křik starého přítele.

Vzhlédla a na nebi uviděla osamoceného draka, jak se ze všech sil žene do bitvy s draky, kteří se snášeli k ní. Něco ji ale potěšilo ještě mnohem víc, než drak, který je očividně chtěl zachránit. Na zádech mu seděl muž, kterého Gwen milovala víc než cokoli jiného na světě:

Thorgrin.

Vrátil se.

KAPITOLA ŠESTÁ

Thor seděl na Mycoplesiných zádech a vítr mu bičoval tvář. Letěli tak rychle, že mohl jen stěží dýchat. Spěchali k hejnu draků a připravovali se na boj. Thorův náramek na zápěstí pulzoval a Thor cítil, že ho jeho matka nabila mocí, které nedokázal porozumět. Bylo to, jako by čas ani prostor nedávaly smysl. Thor málem ještě ani nepomyslel na cestu zpátky, jako by se z pobřeží Země druidů vznesli před krátkou chvílí, a najednou už byli nad Horními ostrovy. Spěchali přímo k dračímu hejnu. Thor si připadal, jako by ho sem přenesla nějaká magie. Jako by cestovali mezerou v prostoru nebo čase, jako by letěli rychleji a dál než kdy dřív. Cítil, že mu jeho matka věnovala dar rychlosti.

Thor mžoural do oblačné pokrývky, když spatřil obrovské draky kroužící nad Horními ostrovy. Snášeli se dolů a připravovali se chrlit oheň. Thor shlédł dolů a srdce se mu zastavilo. Ostrovy už hořely. Byly srovnané se zemí. S hrůzou přemýšlel, jestli se někomu podařilo přežít. Neviděl žádnou možnost, jak by to někdo mohl dokázat. Dorazil příliš pozdě?

Přesto, když se Mycoples snesla níž, padl jeho pohled na osamocenou osobu. Přitahovala ho jako magnet. Vymykala se chaosu kolem: Gwendolyn.

Stála tam, jeho nastávající, hrdě vzpřímená uprostřed nádvoří a nebojácně svírala v náručí dítě. Kolem ní byli všichni, na kterých Thorovi záleželo. Všichni stáli v kruhu kolem a zdvihali svoje štíty k nebi, aby ji chránili před útokem blížících se draků. Thor s hrůzou sledoval, jak draci rozevřeli svoje ohromné čelisti a připravovali se vychrlit plameny, o kterých Thor věděl, že během několika okamžiků spálí Gwendolyn i všechny ostatní, na kterých mu záleželo.

„DOLŮ!“ nařídil Thor Mycoples.

Mycoples nepotřebovala povzbuzovat: vrhla se dolů rychleji, než by Thor věřil, že je možné. Tak rychle, že ani nemohl popadnout dech. Držel se tak pevně, jako by na tom závisel jeho život. A také závisel. Byl málem hlavou dolů. Během chvilky se dostali ke třem drakům, kteří se chystali zaútočit na Gwendolyn, a Mycoples doširoka rozevřela čelisti, vystrčila pařáty dopředu a se zuřivým řevem zaútočila na nic netušící bestie.

Narazila do nich silou, které ještě pomáhala zemská přitažlivost. Do jednoho z nich zabořila pařáty a do druhého své ohromné zuby. Třetího udeřila křídly. Zastavila je těsně před tím, než stačili vychrlit oheň, a poslala je přímo k zemi, stranou od ohrožené skupiny dole.

Když všichni společně dopadli na zem, ozvalo se hrozivé zadunění a rozvířili mračna prachu. Mycoples pak zatlačila jejich hlavy tak hluboko do země, že se nedokázali vyprostit. Jen jejich zadní pařáty vystupovaly ze země. Když se dostali dolů, Thor se obrátil a viděl Gwendolynin šokovaný výraz. Děkoval bohu, že ji dokázal zachránit právě v čas.

Ozval se hrozivý řev, a když Thor vzhlédl k nebi, viděl nový příval blížících se draků.

Mycoples už se obracela a mířila zpět nahoru, prudce zrychlovala a chystala se nebojácně střetnout s dalšími draky. Thor nebyl ozbrojen, ale cítil se jiný, než když se jindy chystal k bitvě: poprvé v životě měl pocit, že nepotřebuje zbraně. Cítil, že dokáže vyvolat a využít svoji vnitřní sílu. Svoji opravdovou sílu. Sílu, kterou v něm povzbudila jeho matka.

Když se přiblížili, pozvedl Thor ruku, zamířil zlatým náramkem a z černého diamantu v jeho středu vystřelilo světlo. Žluté světlo obklopilo draka, který byl nejbližší, přímo ve středu hejna, a odrazilo ho zpět. Odražený drak při tom narazil do ostatních.

Mycoples zuřila, byla odhodlaná je všechny zničit, nebojácně vletěla přímo mezi draky a probíjela si skrz ně cestu. Do jednoho zabořila tesáky, do dalšího ohromné pařáty a odhodila ho pryč. Několik z nich odrazila po zádech zpět. Zuřivě kousala do jednoho z draků, dokud neochabl a pak ho pustila dolů. Zřít se k zemi jako balvan padající z nebe. Po dopadu vyvolal malé zemětřesení. Thor slyšel ohromnou ránu i ve výšce, ve které se nacházel.

Thor zběžně pohlédl dolů a viděl Gwendolyn a ostatní, jak spěchají do úkrytu. Věděl, že musí odlákat všechny draky od ostrova, daleko od Gwendolyn, aby jim dal šanci uniknout. Pokud by dokázal vylákat draky nad oceán, mohl by s nimi bojovat tam.

„Nad moře!“ vykřikl Thor k Mycoples.

Mycoples poslechla jeho příkaz, změnila směr a proletěla skrz draky na opačnou stranu.

Thor zaslechl zařičení a ohlédl se. Cítil vzdálené plameny, které rozzuření draci chrlili jeho směrem. Spokojeně sledoval, že jeho plán zabral: všichni draci mířili za ním, vzdalovali se od Horních ostrovů a sledovali ho nad otevřené moře. Hluboko dole uviděl Thor Romulovu flotilu pokrývající moře a věděl, že i kdyby nějakým zázrakem přežil střetnutí s draky, stále bude muset bojovat s milionovou armádou. Věděl, že střet s největší pravděpodobností nepřežije. Alespoň ale získá čas pro ostatní.

Důležitější je, že to zvládne Gwendolyn.

*

Gwen stála na zničeném a kouřícím nádvoří toho, co zbylo z Tirovy pevnosti. Stále svírala v náruči dítě a vzhlížela k nebi současně s údivem, úlevou a smutkem. Srdce se jí naplnilo radostí, když znovu uviděla Thora, lásku svého života. Byl v pořádku, vrátil se i s Mycoples, to bylo skvělé. Když se vrátil, zdálo se Gwendolyn, jako by se uvnitř ní něco vrátilo do pořádku. Připadalo jí, že teď už je možné všechno. Cítila, něco, co už dlouho ne – chuť dál žít.

Když viděli, že draci konečně odlétají pryč z Horních ostrovů nad otevřené moře, spustili její muži pomalu štíty. Gwen se rozhlédla a viděla zkázu, kterou za sebou draci zanechali. Ohromné haldy trosek, všude hořící ohně a mrtvé draky ležící na zádech. Vypadalo to jako ostrov, přes který se přehnala válka.

Také viděla to, co ještě před chvílí museli být rodiče holčičky, kterou svírala v náruči. Dvě těla ležící poblíž, přímo vedle místa, kde ji Gwen našla. Pohlédla dítěti do očí a uvědomila si, že ona je pro něj to poslední, co na světě má. Pevně ho sevřela.

„Teď máme šanci, má paní!“ řekl Kendrick. „Musíme všichni okamžitě zmizet!“

„Draci si nás nevšímají,“ dodal Godfrey. „Alespoň prozatím. Kdo ví, kdy se vrátí. Musíme tohle místo okamžitě opustit.“

„Ale Prsten už neexistuje,“ řekl Aberthol. „Kam půjdeme?“

„Kamkoli, hlavně musíme pryč,“ odpověděl Kendrick.

Gwen slyšela jejich slova, ale připadala jí daleko, jako by za závojem. Místo toho se obrátila a prohledávala oblohu, sledovala, jak Thor mizí v dáli a naplňoval ji smutek.

„A co bude s Thorgrinem?“ zeptala se. „To ho necháme samotného tam nahoře?“

Kendrick s ostatními se zamračili. Tváře se jim zkroutili nesouhlasem. Takové pomyšlení je očitě také nelákalo.

„Bojovali bychom s Thorem až do vlastní smrti, kdybychom mohli, má paní,“ pronesl Reece. „Ale nemůžeme. On je vysoko na nebi, nad mořem, daleko odsud. Nikdo z nás nemá draka. Ani nemáme jeho moc. Nemůžeme mu pomoci. Musíme pomoci těm, kterým pomoci můžeme. To je důvod, proč se Thor obětoval. To je důvod, proč dává v sázku svůj život. Musíme využít příležitost, kterou nám poskytl.“

„Na opačné straně ostrova je stále skrytý zbytek naší flotily,“ dodal Srog. „Bylo od tebe moudré schovat část lodí. Teď je musíme využít. Všechny, kdo přežili, musíme sebrat a okamžitě opustit tohle místo – dřív než se draci vrátí.“

Gwendolyninu mysl naplnily smíšené pocity. Tak moc chtěla jít a zachránit Thora a současně věděla, že čekat a nechat tu všechny lidi by ničemu neprospělo. Ostatní měli pravdu: Thor riskuje život jen proto, aby mohli odvést lidi do bezpečí. Jeho oběť by byla bezcenná, kdyby nevyužili šance, kterou jim poskytl.

Ještě jedna myšlenka ale Gwen trápila: Guwayne. Pokud teď rychle vyplují na moře, možná, jen možná, by se jim mohlo podařit ho najít. Pomyšlení na to, že by opět viděla svého syna, jí vlilo do žil nové síly.

Konečně Gwen přikývla, sevřela dítě a připravovala se na odchod.

„Dobrá,“ řekla. „Pojďme a najdeme mého syna.“

*

Dračí řev se za Thorem ozýval stále hlasitěji, hejno se přibližovalo, pronásledování nepřestávalo. Mycoples byla stále dál a dál nad mořem. Thor cítil ohnivou vlnu, která se blížila k jeho zádům. Věděl, že pokud rychle něco neudělá, oheň ho pohltí a on zemře.

Zavřel oči. Už se nebál využívat svoji vnitřní sílu, už necítil potřebu spoléhat se na zbraně vyrobené člověkem. Když zavřel oči, vzpomněl si na dobu, kterou strávil v Zemi druidů, připomněl si, jak mocný tam byl, jak moc dokázal pouhou myslí ovlivnit vše, co bylo kolem. Vyvolal svoje vnitřní síly, jako by jeho okolí bylo jen prodloužením jeho mysli.

Thor si představil ohromnou ledovou stěnu tyčící se za ním a chránící ho před ohněm. Představil si sám sebe a Mycoples, jak jsou obklopeni ochrannou bublinou, která je oba držela v bezpečí před stěnou dračího ohně.

Otevřel oči a překvapeně si uvědomil, že cítí chlad. Skutečně se kolem něj tyčila nezměrná ledová stěna. Přesně tak, jak si představoval. Byla tři stopy silná a modře zářila. Ohlédl se a viděl, jak se k němu blíží dračí oheň – a jak ho ledová stěna zastavuje. Ozvalo se syčení, jak se plamen setkal s ledem a měnil ho v oblaka páry. Draci začali zuřit ještě víc.

Thor s Mycoples zakroužil kolem a když ledová stěna roztála, rozhodl se setkat se zbytkem hejna přímo tváří v tvář. Mycoples nebojácně vletěla přímo mezi draky, kteří očividně přímý útok neočekávali.

Mycoples se vrhla kupředu, vytasila pařáty a zachytila jednoho z draků za krk, zatočila s ním dokola a vrhla ho do dálky. Drak se ve vzduchu několikrát převrátil a spadl do oceánu pod nimi.

Než se stihla stáhnout a připravit na další útok, zaútočil na ni jiný drak, který jí zabořil tesáky do boku. Mycoples zaječela a Thor okamžitě zareagoval. Seskočil z Mycoplesina hřbetu na čumák útočícího draka, přeběhl mu přes hlavu a krk až na záda a usadil se na něm. Drak stále svíral Mycoples v tlamě a současně se snažil setřást Thora. Ten se na nepřátelském drakovi snažil udržet ze všech sil.

Mycoples se naklonila kupředu a sevřela čelisti kolem ocasu dalšího z draků. Podařilo se jí ho urvat. Drak zařval a zřít se do oceánu. Mezitím ale na Mycoples zaútočilo několik dalších příšer. Draci se zakusovali do jejích nohou.

Thor se zatím za každou cenu pokoušel ovládnout draka, na kterém se usadil. Přinutil se zůstat v klidu a snažil se rozpomenout na vše, co se naučil. Připomínal si, že vše je jen v jeho mysli. Cítil nezměrnou sílu prastarého stvoření, která mu kolovala v žilách. Když zavřel oči a přestal mu vzdorovat, začal ho vnímat jako část sebe sama. Vnímal jeho srdce, vnímal v mysli jeho tep. Cítil, jak se s ním mění v jedno tělo.

Thor otevřel oči a stejně tak otevřel oči drak. Teď mu zářily jinou barvou. Thor viděl svět drakovýma očima. Tenhle drak, tohle nepřátelské stvoření se stalo Thorovým nástrojem. To, co vidělo, viděl i Thor. Thor mu rozkázal a ono ho poslouchalo.

Drak na Thorův příkaz pustil Mycoples, pak zařval, vrhl se kupředu na tři draky útočící na Mycoples a roztrhla je na kusy.

Ostatní draci to nečekali, nepředpokládali, že na ně zaútočí jeden z nich. Ještě před tím, než se stihli přeskupit, zaútočil Thor na půl tuctu z nich. Používal draka k tomu, aby jim překusoval páteř těsně za hlavou. Nedokázali se tomu bránit a ochromení padali jeden za druhým dolů. Thor se vrhl na tři další a nechal draka, aby jim ukousl křídla. Doslova jim je vyrval ze zad a draci se ve spirále řítili do moře.

Náhle na Thora zaútočili ze strany. Nečekal to. Drak rozevřel čelisti a Thora do nich sevřel.

Thor zařval, když mu dlouhý ostrý zub pronikl do hrudníku a srazil ho z draka. Po hlavě padal dolů. Viděl, jak se k němu blíží mořská hladina a došlo mu, že brzy zemře.

Koutkem oka zahlédl, jak se k němu blíží Mycoples. Jak letí pod něj a další věc, kterou si Thor uvědomil, byla, že přistál na jejím hřbetě. Jeho stará přítelkyně ho znovu zachránila. Znovu byli spolu a oba byli zranění.

Thor těžce oddechoval, svíral si hrudník a pozoroval, kolik škod stihli nadělat. Tucet draků byl mrtvý nebo zmrzačený na mořské hladině. Na to, že byli jen dva, si vedli dobře. Mnohem lépe, než si představoval.

Přesto Thor zaslechl děsivý řev, a když vzhlédl, viděl tucet zbývajících draků. Zalapal po dechu, uvědomil si, že bojovali statečně, ale šance na vítězství se zdály stále menší. Ani tak nezaváhal. Nebojácně vyrazil s Mycoples vzhůru a spěchal, aby se setkal s draky, kteří je vyzývali na souboj.

Mycoples zavřeštěla a vydechla oheň přímo na draky, kteří zase chrlili oheň na Thora. Thor znovu využil svoje síly a zhmotnil před sebou ledovou stěnu, čímž dračí plameny zastavil. Pevně sevřel Mycoples ve chvíli, kdy vrazila do skupiny, a sledoval, jak kousala a škrábala a bila kolem sebe křídly. Bojovala o život. Schytala několik zranění, ale nijak ji to nezpomalilo. Sama likvidovala draky ze všech stran. Thor se k ní přidal, pozvedl náramek a postupně mířil na jednoho draka za druhým a zasahovala je bílým světlem. Odrážel je postupně pryč od bojující Mycoples.

Thor i Mycoples bojovali dlouho, oba byli pokrytí šrámy a zraněními. Krváceli, byli vyčerpaní. Přesto ale zbývaly další tucty nepřátel.

Když Thor pozvedl náramek, cítil, že jeho síla slábne. Cítil, jak i jeho vlastní síla ochabuje. Byl silný a mocný, to věděl, ale nebyl ještě dost silný. Věděl, že nedokáže bojovat až do konce.

Thor vzhlédl a uviděl přímo před sebou ohromná křídla a vzápětí také dlouhé a ostré pařáty. Bezmocně sledoval, jak probodly Mycoplesin krk. Thor se držel Mycoples ze všech sil i ve chvíli, kdy ji drak zachytil, zahryzl se jí do ocasu, zatočil s ní kolem a odhodil ji.

Thor na ní bezmocně visel, zatímco Mycoples se otáčela ve vzduchu. Nekontrolovatelně mířila přímo dolů k mořské hladině.

Přistáli do vody. Thor se stále držel věrné dračice a oba klesli pod hladinu. Thor i dračice zabojovali a konečně se jejich klesání zastavilo. Obrátili se a plavali vzhůru k dennímu světlu.

Když se vynořili, Thor se zhluboka nadechl a zalapal po dechu. Plavali v chladné mořské vodě a on se stále držel Mycoples. Oba dva se houpali na vlnách, a když Thor pohlédl stranou, naskytl se mu pohled, na který už nikdy neměl zapomenout: ve vodě nedaleko se vznášel drak, kterého si Thor zamiloval, Ralibar. Oči otevřené, ale mrtvé.

Mycoples ho také zahlédla. Když si ho všimla, stalo se s ní něco, co Thor ještě neviděl. Hlasitě zařvala neskutečně smutným hlasem, pozvedla křídla do výšky, roztáhla je tak, jak to jen bylo možné. Celé její tělo se rozechvělo, když vypustila děsivé zavytí, které roztřásl svět kolem. Thor viděl, jak se její oči mění, září všemi možnými barvami, dokud nezůstaly zářivě žluté a bílé.

Mycoples se ohlédla, byl z ní teď jiný drak. Vzhlédla vzhůru k blížícímu se hejnu draků, které se chystalo je zabít. Thor si uvědomil, že se v ní něco zlomilo. Její žal se změnil v zuřivost. Dodalo jí to sílu, jakou Thor dřív neviděl. Teď byla jako drak posedlý démonem.

Mycoples vyrazila vzhůru k nebi, nestarala se o krvácející rány. Thor také pocítil příval nových sil a současně zatoužil po pomstě. Ralibar byl jeho blízký přítel, obětoval svůj život za ně za všechny a Thor se rozhodl vyrovnat účty.

Když se přiblížili, seskočil Thor z Mycoples a přistál na čumáku nejbližšího draka. Objal ho a rukama sevřel čelisti, takže je drak nemohl rozevřít. Vyvolal v sobě veškeré síly, které mu ještě zbývaly, a roztočil draka ve vzduchu. Pak ho odhodil pryč. Drak v letu narazil do dvou dalších a všichni se pak v jednom zuřivém klubku zřítili do moře.

Mycoples zavířila kolem a zachytila padajícího Thora. Ten jí přistál na zádech a ona okamžitě vyrazila ke zbývajícím drakům. Její řev se střetl s jejich. Ona kousala silněji, létala rychleji a sekala hlouběji než všichni ostatní. Čím více byla zraněná, tím méně se zdálo, že si svých zranění všimá. Byla

jako ničivý vír a stejně tak i Thor. Ve chvíli, kdy skončili, uvědomil si Thor, že na nebi už nejsou žádní draci, se kterými by se mohli střetnout. Všichni byli na mořské hladině, ať už zmrzačení nebo mrtví.

Thor si uvědomil, že se vznáší s Mycoples vysoko ve vzduchu, krouží kolem padlých draků dole a kontroluje situaci. Oba těžce oddechovali a crčela z nich krev. Thor věděl, že Mycoples brzy vydechne naposled – viděl krev, která jí tekla z tlamy, každý její nádech zněl jako zalapání po vzduchu, zvuk blížící se smrti.

„Ne, má přítelkyně,“ řekl Thor a snažil se zadržet slzy. „Ty nemůžeš zemřít.“

Můj čas už přišel, slyšel Thor její odpověď. Alespoň jsem zemřela důstojně.

„Ne,“ trval na svém Thor. „Ty nesmíš zemřít!“

Mycoples vydechla krev a mávání jejích křídel zesláblo. Pomalu začala klesat dolů k oceánu.

Mám sílu ještě na jeden poslední boj, řekla Mycoples. A chci, aby moje poslední chvíle byla hrdinská.

Mycoples vzhlédla a Thor se podíval, kterým směrem míří. Viděl Romulovu flotilu rozprostírající se na horizontu.

Thor smutně přikývl. Věděl, co Mycoples chce. Chtěla pozdravit smrt v poslední velké bitvě.

Thor, sám vážně zraněný a těžce dýchající, cítil, že to také nezvládne. Chtěl zemřít stejným způsobem jako ona. Přemýšlel, jestli proroctví jeho matky byla pravdivá. Řekla mu, že sám může změnit svůj osud. Změnil ho? uvažoval. Zemře tu teď?

„Pojďme na to, přítelkyně,“ řekl Thorgrin.

Mycoples vyrazila hrozné zařvání a oba dva se společně spustili dolů směrem na Romulovu flotilu.

Thor cítil vítr a mraky narážející mu do tváře a čechrající mu vlasy. Také vyrazil svůj bojový pokřik. Mycoples vřeštěla, aby se vyrovnala jeho zuřivosti, a když byli dostatečně nízko a blízko k flotile, otevřela tlamu a začala chrlít oheň na jednu loď za druhou.

Brzy se po moři rozprostírala ohromná ohnivá stěna, která postupně zapalovala lodě. Rozprostíraly se před nimi desítky tisíc lodí, ale Mycoples se nezastavovala. Otvírala čelisti a vysílala kupředu ohnivé koule. Plameny se rozprostíraly, jako by šlo o jednu dlouhou stěnu. Rozezněly se výkřiky mužů.

Mycoplesiny plameny začaly slábnout a brzy už při jejím výdechu vychrlila jen malé množství ohně. Thor věděl, že pod ním umírá. Letěla stále níž a níž, příliš slabá na to, aby dokázala chrlít oheň. Ale nebyla tak slabá, aby nemohla použít jako zbraň vlastní tělo. A tak se místo chrlení ohně sama vrhala na lodě, mířila na ně svými tvrdými šupinami, bylo to jako by se na ně z nebe snášel meteorit.

Thor se držel ze všech sil, když se snášeli přímo k lodím. Zvuk praskajícího dřeva naplnil vzduch. Letěla od jedné lodi k druhé, kupředu a zpět a ničila nepřátelskou flotilu. Kolem Thora létaly dřevěné trosky.

Nakonec už Mycoples nemohla dál. Poté, co zničila spoustu lodí, se zastavila uprostřed flotily a houpala se na vlnách. Přesto ale kolem zbývaly tisíce dalších. Thor se držel jejího hřbetu a dýchal už jen mělce.

Zbývající lodě se obrátily směrem k nim. Během chvíle nebe potemnělo a Thor zaslechl svištivý zvuk. Vzhlédl a viděl mraky šípů, které k němu obloukem letěly. Náhle ho zaplavila nezměrná bolest. Šípy ho probodaly, neměl se kde skrýt. I Mycoples byla probodaná šípy. Společně začali klesat do vln, dva hrdinové, kteří vybojovali poslední slavnou bitvu svých životů. Zničili draky a většinu imperiální flotily. Dokázali společně víc, než by dokázala celá armáda.

Ted' už ale nezbývalo nic dalšího. Mohli zemřít. Jak se do Thora zabodával jeden šíp za druhým a on se potápěl čím dál hlouběji, uvědomil si, že mu už nezbývá nic jiného, než se připravit na smrt.

KAPITOLA SEDMÁ

Alistair stála na můstku a když shlédla dolů, viděla v hloubce oceán tříštící se o kamenité pobřeží. Zvuk rozbíjejících se vln jí duněl v uších. Silný poryv větru ji málem připravil o rovnováhu, a když vzhledla vzhůru, jako to udělala v tolika snech dřív, viděla hrad stojící na vysokém útesu. Jeho průčelí zdobily zářivě zlaté dveře. Přímě před nimi stála osamocená postava, obrys ženy, která k ní vztahovala ruce, jako by ji chtěla obejmout. A přesto jí Alistair neviděla do tváře.

„Dcero,“ pronesla žena.

Alistair se snažila udělat krok kupředu, ale její nohy byly jako z kamene. Když se podívala dolů, zjistila, že je připoutaná k zemi. Ač se snažila, co mohla, nedokázala se pohnout.

Vztáhla ruce směrem k matce a zvolala hlasem plným zoufalství: „Matko, zachraň mě!“

Náhle Alistair ucítla, jak se kolem ní pohybuje celý svět. Připadala si, jako by se řítla do propasti, a když se znovu podívala dolů, zjistila, že se pod ní můstek rozpadá. Padala dolů, pouta za ní vlála vzduchem a ona se řítla přímo dolů k mořské hladině i se zbytky můstku.

Alistairino tělo v ledově chladném oceánu znecitlivělo. Stále byla spoutaná a cítila, jak klesá ke dnu. Když vzhledla, viděla, jak denní světlo nad ní je stále slabší a mdlejší.

Náhle otevřela oči a zjistila, že sedí v malé kamenné cele. Na místě, které nepoznávala. Před ní seděla osamocená postava, kterou poznávala jen vzdáleně: Erecův otec. Zle se na ni mračil.

„Zavraždila jsi mi syna,“ pronesl vážně. „Proč?“

„Já to nebyla!“ zaprotetovala Alistair slabě.

Muž si odfrkl.

„Budeš odsouzena k smrti,“ dodal.

„Já Erecu nezavraždila!“ protestovala Alistair znovu. Vstala a snažila se jít blíž k Erecovu otci. Zjistila ale, že je připoutaná ke zdi.

Za Erecovým otcem se objevil tucet strážných oděných v černém brnění. Všichni měli spuštěná hroživá hledi a zvuk jejich ostruh zaplnil místnost. Chytili Alistair a prudce ji táhli od zdi. Její kotníky ale byly stále připoutané, takže se její tělo napínalo stále víc a víc.

„Ne!“ zaječela Alistair bolestně, když jí málem utrhli nohy.

Alistair se probudila, byla celá pokrytá studeným potem. Rozhlédla se a snažila se přijít na to, kde je. Byla dezorientovaná. Nepoznávala malou temnou celu, ve které seděla. Starobylé kamenné zdi, kovové mříže v oknech. Obrátila se a zkusila udělat několik kroků. Uslyšela zarachocení. Pak uviděla, že je za kotníky připoutaná ke zdi. Pokusila se pouta uvolnit, setřást je, ale nepodařilo se jí to. Železo se jí zařízlo do kotníků.

Alistair se zamyslela a uvědomila si, že je v malé vězeňské cele, částečně pod zemí. Jediný zdroj světla bylo malé okénko vytesané v kameni. Do něj byly pevně zasazené železné mříže. Z dálky se ozvalo množství hlasů a Alistair se zvědavě vydala k oknu. Natáhla se, kam až jí pouta dovolila, naklonila se a snažila se z okna vyhlédnout, zachytit alespoň paprsek denního světla a vidět, co se venku děje.

Alistair viděla, jak se venku shromáždil ohromný dav lidí a v jeho čele stál Bowyer, samolibý s výrazem vítězství ve tváři.

„Ta čarodějnická královna se pokusila zavraždit svého nastávajícího manžela!“ zaduněl Bowyerův hlas nad davem. „Přišla za mnou s plány na Erecovu vraždu. Chtěla si místo něj vzít mě. Ale její plány byly zmařeny!“

Z davu se ozval nespokojený hlahol. Bowyer čekal, až se dav trochu uklidní. Pozvedl ruku a znovu promluvil.

„Všichni můžete klidně spát. Budiž vám útěchou vědomí, že Jižní ostrovy nebudou nikdy trpět pod Alistairinou vládou, ani pod vládou nikoho jiného. Vládnout budu jen já. Teď, když

leží Erec na smrtelné posteli, jsem to já, Bowyer, a nikdo jiný, kdo vás bude chránit. Já, druhý nejlepší šampion.“

Ozvaly se souhlasné hlasy a dav začal skandovat:

„Král Bowyer, král Bowyer!“

Alistair s hrůzou sledovala představení odehrávající se před jejíma očima. Všechno se dělo tak strašně rychle, že to téměř ani nechápala. Takové monstrum, Bowyer, už jen pohled na něj ji naplňoval zuřivostí. Ten samý muž, který se pokusil zavraždit jejího milovaného, stál přímo před ní. Před jejíma očima tvrdil, že je nevinný a obviňoval ji samotnou. A co bylo nejhorší, stane se králem. To opravdu neexistovala žádná spravedlnost?

To, co se stalo jí, ji ale neznepokojovalo tolik, jako to, co se dělo s Erecem. Myslela na to, jak se svíjí na smrtelné posteli a stále potřebuje její léčivou sílu. Věděla, že pokud brzy léčení nedokončí pak Erec zemře. Nestarala se o to, jestli stráví zbytek života v žaláři za čin, který nespáchala. Jen se chtěla ujistit, že Erec bude v pořádku.

Dveře její cely se náhle otevřely, a když se Alistair otočila, spatřila, jak dovnitř napochodovala velká skupina lidí. V jejím středu kráčela Dauphine. Po jejím boku šel Erecův bratr Strom a také jeho matka. Za nimi následovala skupina královských strážných.

Alistair se je chystala pozdravit, ale pouta se jí se zachřestěním zaryla do kotníků. Nohama jí projela bodavá bolest.

„Je Erec v pořádku?“ zeptala se zoufale Alistair. „Prosím, řekněte mi, jestli žije.“

„Jak se opovažuješ ptát, jestli je naživu?“ vyštěkla Dauphine.

Alistair se obrátila k Erecově matce. Doufala, že alespoň ona se nad ní smiluje.

„Prosím, jen mi řekněte, jestli je naživu,“ prosila a cítila přítom, jak jí puká srdce.

Jeho matka zachmuřeně přikývla. V jejích očích se zrcadlilo zklamání.

„Žije,“ řekla slabým hlasem. „Ale zdá se, že stejně brzy zemře.“

„Vezměte mě k němu!“ vyhrkla Alistair. „Prosím, musím ho uzdravit!“

„Vzít tě k němu?“ zopakovala Dauphine. „Taková troufalost. K mému bratrovi se ani nepřiblížíš – popravdě, nepůjdeš už nikdy nikam. Přišli jsme se na tebe naposled podívat. Abychom si tě naposledy prohlédli, než tě popraví.“

Alistair se šokem zastavilo srdce.

„Popraví?“ zeptala se. „To na tomhle ostrově není žádný soudce nebo porota? To tu není žádný soud a spravedlnost?“

„Spravedlnost?“ zopakovala znovu Dauphine. Udělala krok kupředu a tváře jí hořely rozhořčením. „Ty se opovažuješ mluvit o spravedlnosti? Našli jsme tě se zakrváceným mečem v rukou, náš umírající bratr ležel u tvých nohou a ty mluvíš o spravedlnosti? Spravedlnosti bude učiněno za dost.“

„Ale já už jsem říkala, že jsem ho nezabila!“ bránila se Alistair.

„To je pravda,“ pronesla Dauphine a z jejího hlasu odkapávala jízlivost, „záhadný cizinec se magicky objevil v místnosti, zabil našeho bratra. Pak vložil meč do tvých rukou a záhadně zmizel.“

„Nebyl to žádný záhadný cizinec,“ trvala na svém Alistair. „Byl to Bowyer. Viděla jsem ho na vlastní oči. To on zabil Erecu.“

Dauphine se zašklebila.

„Bowyer nám ukázal svitek, který jsi mu napsala. Chtěla jsi sňatek s ním. Plánovala jsi Erecovu vraždu a svatbu s Bowyerem. Jsi šílená žena. To ti nestačilo mít mého bratra? To ti nestačilo stát se královnou?“

Dauphine předala Alistair svitek a Alistair zděšeně četla:

Jakmile Erec zemře, budeme moci strávit naše životy společně.

„Ale to jsem nepsala já!“ protestovala Alistair. „Ten svitek je podvrh!“

„Ano, jsem si jistá, že je,“ řekla Dauphine. „Jsem si jistá, že máš přesvědčivé vysvětlení naprosto pro všechno.“

„Žádný takový svitek jsem nepsala!“ trvala na svém Alistair. „Copak se neslyšíš? Nic z toho nedává žádný smysl. Proč bych chtěla Ereca zavraždit? Miluji ho z celého svého srdce. Vždyť jsme byli téměř manželé.“

„Můžeme jen děkovat nebesům, že k tomu nedošlo,“ pronesla Dauphine.

„Musíte mi věřit!“ trvala na svém Alistair a obrátila se k Erecově matce. „Bowyer se pokusil Ereca zabít. Chce být králem. Já nechci být královna. Nikdy jsme nechtěla.“

„Nemusíš se bát,“ řekla Dauphine. „Nikdy jí nebudeš. Vlastně ani nebudeš žít. My na Jižních ostrovech máme rychlou spravedlnost. Zítra budeš popravena.“

Alistair zavrtěla hlavou. Uvědomila si, že nemá smysl dál diskutovat. Povzdechla si a cítila na hrudi nezměrnou tíhu.

„Tak proto jste všichni přišli?“ zeptala se slabě. „Abyste mi to oznámili?“

Dauphine se v nastalém tichu ušklíbala a Alistair v jejím pohledu viděla nezměrnou nenávist.

„Ne,“ odpověděla konečně Dauphine po dlouhé chvíli těžkého ticha. „Přišli jsme nad tebou vynést rozsudek a také se naposledy podívat na tvou tvář, než tě konečně pošlou do pekla. Budeš trpět stejně, jako kvůli tobě trpěl náš bratr.“

Náhle Dauphine zrudla, vyrazila kupředu a chytila Alistair za vlasy. Stalo se to tak rychle, že Alistair ani neměla čas jakkoli zareagovat. Dauphine ze sebe vyrazila hrdelní výkřik a zaryla nehty druhé ruky Alistair do tváře. Alistair jen pozvedla ruce, aby si chránila hlavu, zatímco ostatní se vrhli na Dauphine a odtrhli ji od ní.

„Pusťte mě na ni!“ ječela Dauphine. „Chci ji zabít teď a tady!“

„Spravedlnosti dáme průchod až zítra,“ pronesl Strom.

„Odved'te ji odsud,“ rozkázala Erecova matka.

Strážé poslechly její rozkaz a vyvěkly Dauphine ven z místnosti. Ta se snažila vykroutit, kopala kolem sebe a ječela. Strom je následoval. Místnost se pomalu vyprázdnila. Zůstala v ní jen Alistair a Erecova matka. Ta se zastavila ve dveřích a obrátila se k Alistair. Alistair se snažila v její tváři vyčíst alespoň náznak laskavosti nebo soucitu.

„Prosím, musíš mi věřit,“ pronesla Alistair naléhavým hlasem. „Je mi jedno, co si o mě myslí ostatní, ale záleží mi na tobě. Byla jsi ke mně laskavá už od okamžiku, kdy jsme se poprvé setkaly. Víš, jak moc miluji tvého syna. Víš, že bych mu tohle nikdy neudělala.“

Erecova matka se na ni zkoumavě zadívala a oči se jí zalily slzami. Vypadala nerozhodně.

„Proto jsi zůstala pozadu, není to tak?“ tlačila na ni Alistair. „Proto ses zpozdila. Protože mi chceš uvěřit. Protože víš, že mluvím pravdu.“

Po dlouhém tichu Erecova matka konečně souhlasně přikývla. Jako kdyby se konečně rozhodla, udělala několik kroků směrem k Alistair. Ta si uvědomila, že jí Erecova matka skutečně věří. To ji potěšilo.

Jeho matka k ní přispěchala a objala ji. Alistair její objetí opětovala a rozplakala se jí na rameni. Erecova matka také brečela. Pak se vyprostila z její náruče.

„Musíš mě poslouchat,“ promluvila Alistair naléhavě. „Je mi jedno, co se se mnou stane, nebo co si o mně myslí ostatní. Ale co se týká Ereca – musím se k němu dostat. Hned. On umírá. Uzdravila jsem ho jen částečně a musím to dokončit. Pokud to nestihnu tak zemře.“

Jeho matka si ji prohlížela od hlavy až k patě, jako by si až teď uvědomila, že mluví pravdu.

„Po tom všem, co se stalo,“ řekla, „je jediné, o co se staráš, můj syn. Teď už vidím, že ti na něm skutečně hodně záleží – a taky to, že bys takové hrozné věci nebyla nikdy schopná.“

„Samozřejmě, že ne,“ řekla Alistair. „Všechno to nastražil ten barbar Bowyer.“

„Dostanu tě k Erecovi,“ řekla jeho matka. „Možná nás to bude stát obě život, ale musíme se o to alespoň pokusit. Pojď za mnou.“

Pak Erecova matka odemkla Alistairřina pouta a Alistair ji rychle následovala ven z cely. Prořly skrz řalář a vyrazily na cestu, na které měly riskovat všechno pro Erecovu záchranu.

KAPITOLA OSMÁ

Gwendolyn stála na přídi lodi, v náruči držela zachráněné dítě, mořský vzduch ji hladil po tvářích a všude kolem byli její lidé. Už od vyplutí na širé moře byli všichni jako v šoku. A teď už byli daleko od Horních ostrovů. Pluly s nimi jen dvě další lodě. To bylo vše, co zbylo z kdysi majestátní flotily, která vyplula z Prstenu. Gwenini lidé, její národ, všichni hrdí obyvatelé Prstenu, se teď počítali jen ve stovkách přeživších lidí. Národ v exilu. Plující po moři, bez domova, hledající místo, kde by mohl začít znovu žít. A všichni vzhlíželi ke Gwendolyn a k tomu, že je povede.

Gwen hleděla na moře, prohlížela si ho a zkoumala už několik dlouhých hodin. Nevšímala si chladné oceánské mlhy. Upřeně hleděla kupředu a snažila se bojovat s pocitem zlomeného srdce. Dítě v jejím náruči konečně usnulo a Gwen už dokázala myslet jen na Guwayna. Nenáviděla se. Byla tak hloupá, že ho nechala odplout. Když ho pouštěla na moře, zdálo se to jako ten nejlepší nápad. Vypadalo to jako jediná možnost, jak ho uchránit před nevyhnutelnou smrtí. Kdo by dokázal předpovědět, že se události nakonec pohnou jiným směrem? Kdo by čekal, že draci budou odraženi? Kdyby se Thor neobjevil v tu pravou chvíli, byli by teď už všichni mrtví – tohle Gwen opravdu nemohla předpokládat.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.